

Σάκης Αθανασιάδης

νυχτερινές πατρίδες

Σάκης Αθανασιάδης

νυχτερινές πατρίδες

Τίτλος: “**νυχτερινές πατρίδες**”

Συγγραφέας: **Σάκης Αθανασιάδης**

ISBN: 978-960-93-8650-0

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

Σειρά: εν καινώ, Αριθμός σειράς: 168

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Λαμία, 2016

Μέγεθος Αρχείου: 1,0 Mb

Σελίδες: 92

Μορφή αρχείου: pdf

Γραμματοσειρά: Arial

Επιτρέπεται χωρίς περιορισμό η αναπαραγωγή του βιβλίου σε ηλεκτρονικά μέσα για μη κερδοσκοπικούς λόγους, με υποχρεωτική την αναφορά του ονόματος του δημιουργού. Δεν επιτρέπεται η έντυπη αναπαραγωγή, μέρος ή όλου του έργου και η μελοποίηση στίχων, χωρίς την έγκριση του δημιουργού.

ματωμένο φεγγάρι

Σβήνω το φως και περιμένω
Το ματωμένο το φεγγάρι να φανεί
Κουράστηκα γυμνός να κατεβαίνω
Μέσα στο τούνελ για να σκάψω για ψυχή

Πόσες πατρίδες έχει ο θάνατος
Πόσες πατρίδες έχει η ζωή
Αγάπα με ουρανέ σου λέω
Μήπως κερδίσω απ' το τέλος μια αρχή

Πόσες παγίδες κρύβει το φεγγάρι
Που ματωμένο μες τα μάτια μου θα μπει
Αγάπα με ουρανέ σου λέω
Μήπως κερδίσω απ' το τέλος μια αρχή

Ψάχνω το φως να δραπετεύσω
Από το σώμα μου την άθλια φυλακή
Πόσες παγίδες έχει ο θάνατος
Πόσες παγίδες έχει η ζωή

τη θάλασσα ζωγράφισα ξανά

Έξω στο δρόμο καίει μια φωτιά
Λιώνει ψυχές μυρίζει ο καπνός της
Σώματα ψάχνουνε στης νύχτας την καρδιά
Μια φυλακή να ζήσουνε εντός της

Το ποτάμι στεγνό μια ακόμη φορά
Λόγιοι γράφουν τους λόγους με ίσως
Ο στρατός ενωμένος χτυπάει παιδιά
Κι ότι δεν προσκυνάει το πλήθος

Σου έλεγα όμως μη κοιτάς τη φωτιά
Θα σε αρπάξει το φως της και πάει
Η ψυχή σου θα κλωτσάει να βγει απ' το ψεύτικο σώμα
Θα δραπετεύσει για πρώτη φορά πριν καεί
Σε αυτόν τον πουλημένο αιώνα

Κι ο ψεύτης ουρανός θα σου λέει
Μονάχα η αγάπη αναπνέει...

Η ανάσταση ξεχάστηκε σε μπόμπες ποτά
Σκυλιά δαγκώνουν τη ψυχή μου στο δρόμο
Τις αλυσίδες μου δείχνουν κοντά στη φωτιά
Παρατημένα σώματα δεμένα σφιχτά

Ξέρω πως φταίω γιατί έφυγα νωρίς
Απ' το μέλλον που αγοράζεται με δόσεις
Μα τόση άδεια πως να έχω καρδιά
Όταν ο ψεύτης ουρανός σου μου λέει:
Τη θάλασσα ζωγράφισε ξανά

κράτα με σφιχτά σου λέω

Άρχισε βροχή να πέφτει κράτα με σφιχτά
Να μη πέσω μες τη λάσπη

Έλεγαν θεοί θα έρθουν με χρυσά σπαθιά
Ως αθάνατοι θα διώξουν τους εχθρούς μακριά
Μα όσο πέρασαν τα χρόνια στα ψηλά βουνά
Οι ευχές έγιναν χιόνι κι έλιωσαν μετά

Έριχναν οι μισθοφόροι βόλια στα τυφλά
Τη ψυχή να τη χωρίσουν από τη καρδιά
Μα η ψυχή μου παίρνει αίμα από τη φωτιά
Άντεχε κι ακόμα αντέχει σφαίρες να κοιτά

Άρχισε βροχή να πέφτει κράτα με σφιχτά
Να μη πέσω μες τη λάσπη ζήσω στη σκλαβιά
Που η ψυχή της είναι μαύρη τα νερά νεκρά
Έχει έντομα ανθρώπους μέταλλο καρδιά

Πάλι έπινα μονάχος κι είδα ξαφνικά
Το φεγγάρι να χορεύει πάνω στη φωτιά
Κράτα με σφιχτά σου λέω άνεμος φυσά
Η φωτιά ίσως να φτάσει μέχρι εδώ

κάπου ακούω μια ανάσα δυνατά

Μέσα στα κύματα οι βάρκες με παιδιά
Μα εσύ τα έριχνες από μακριά μια σφαίρα
Να μη περάσει άλλη φτώχεια στα κρυφά
Τα όνειρά σου τα λερώνει ξένο αίμα

Χτίζεις τις θάλασσες το φόβο να σκορπάς
Και το θεό στα χρήματα γυρεύεις
Ευρώπη έμαθες με πέτρες να χτυπάς
Κι απ' το θάνατο χρυσάφι να μαζεύεις

Κάπου ακούω μια ανάσα δυνατά
Κάπου ακούω την κραυγή μιας μητέρας
Μυρίζει άσχημα το αίμα στη φωτιά
Μα δεν ακούει ως τα σύνορα το τέρας

Μέσα στα κύματα χανόταν τα παιδιά
Μα εσύ μου σήκωνες ψηλά τους φράχτες
Να μη χαλάσεις τα ωραία σου λεφτά
Που απ' το αίμα τους τα έκρυψες στις στάχτες

Κάπου ακούω μια ανάσα δυνατά
Κάπου ακούω την κραυγή μιας μητέρας
Κατάρα να είσαι πρόσφυγας σε αυτή την ερημιά
Κατάρα να είσαι αδύναμος κι απέναντι το τέρας

Ειδομένη, τα μάτια γέμισαν χρώμα

Στρίβω και πάλι αριστερά πριν απ' το τελωνείο
Ακολουθώ στον άδειο δρόμο
Τη ψυχή μου που τρέχει μπροστά
Περνάω το ποτάμι του δάσους τη καρδιά

Αέρας καυτός μου φράζει το στόμα
Φτάνω ως το σταθμό του τρένου
Ο ιδρώτας του Αυγούστου κολλάει το μυαλό
Με σημαδεύουν αστυνόμοι με όπλα
Σαν να φωνάζουν τι γυρεύει αυτός δω

Σταματάει το τρένο ακούω απ' τα βαγόνια φωνές
Κλαίνε μωρά σε ιδρωμένες αγκαλιές
Καίνε τα μάτια των αγγέλων απ' τις πολλές προσευχές
Βγάζουν φωτιά που λιώνει τη μέρα

Το πλήθος περπατάει αργά στις γραμμές
Να φτάσει τα σύνορα, να τα σπάσει
Κάποιος σηκώνεται, πέφτει, τρέχει μπροστά
Αστυνόμοι κοιτούν μα δεν βλέπουν

Ο ήλιος πέφτει νεκρός στο βουνό
Τα μάτια μου γέμισαν χρώμα
Κι είπα απόψε να φτιάξω το τραγούδι αυτό
Να γυρίσεις ψύχη μου στο σώμα

το χιόνι είχε πάρει φωτιά

Άκουσα ένα ουρλιαχτό άρχισε να βραδιάζει
Με χαλασμένο κινητό έμοιαζα ήδη με νεκρό
Τα φώτα ήτανε μακριά περπατούσα τυφλά στο βουνό
Μέσα στο χιόνι, στην απέραντη λευκή θάλασσα

Σκιές περνούσαν κοντά μου όλα είχαν τελειώσει
Ήρθαν τα χρόνια πίσω που είχαν λιώσει
Πριν απ' το τέλος του κορμιού μια στιγμή να τα δω
Μα ένα μεγάλο φως φώτισε το δάσος

Το χιόνι είχε πάρει φωτιά ο άγγελος πεσμένος κάτω
Οι λύκοι έτρεχαν μακριά φοβισμένα γατάκια μικρά
Σύρθηκα κοντά του εκεί μεγάλος ο φόβος
Το χιόνι είχε καεί στο λεπτό οι νιφάδες ερχόταν νερό

Ποτέ μου δεν μίλησα γι' αυτό στη σιωπή μιλάω όμως
Αντί να εξηγώ στο κενό μιλάω στο τραγούδι αυτό
Βλέπω τον άγγελο ξανά να δυναμώνει στη φωτιά
Να με χτυπά στη πλάτη φιλικά να μου φωνάζει από ψηλά

Αν θες να βρεις το δρόμο κι εσύ μη πιστέψεις το χρόνο
Αυτός που αγαπάει θα αγαπηθεί δεν λιώνει έτσι απλά η ψυχή

μαύρο χώμα

Απ' το παράθυρο κοιτώ αγριεύει η φωτιά
Βγαίνω απ' το σπίτι να σωθώ καπνίζει η καρδιά
Ψάχνω νερό μα που να βρω η φλόγα προχωρά
Βλέπω το δάσος που πονά τα σπίτια που θα 'ρθούν

Αν θα περνούσε ο Χριστός μια ώρα απ' τη γη
Τον πρώτο εχθρό που θα έβλεπε θα ήσουν εσύ
Θα ήτανε πια άχρηστα κεριά για ασυλία
Θα έπρεπε και να περπατάς μαζί μου στη φωτιά

Ψηλά πετάνε τα πουλιά περνάνε τους καπνούς
Το καλοκαίρι για να βρουν χιλιόμετρα μακριά
Θα 'θελα εγώ να πήγαινα μαζί τους μια φορά
Μα έμεινα εδώ κι έβαλα χειμώνα παντελόνια

Ψάχνω το μέλλον για να δω, πέφτω σε συννεφιά
Κάποιος φωνάζει πως χρωστώ το αίμα απ' τα παιδιά
Στο χώμα όμως σέρνεται κρύβεται μες τη λάσπη

η αγάπη κολυμπάει πάντα στα βαθιά

Κρύβεσαι κάπου περιμένεις την αυγή
Δεν με ακούς που αναπνέω την καταστροφή
Μα δεν σε νοιάζει εργάζεσαι σκληρά
Μαζεύοντας λεφτά να αγοράσεις φτώχεια

Δεν με πειράζει που γελάς για το χαμένο τρένο
Δεν με πειράζει που έχεις σβήσει τη φωνή
Όμως με σκιάζει που χορεύεις στη φωτιά
Που καίγεται το σώμα της δημοκρατίας

Μα δεν αγοράζονται όλα σου λέω
Δεν αγοράζονται όλα το ξέρεις καλά
Αυτός που πουλάει τη ψυχή του το θέλει
Αυτός που πουλιέται δεν κλαίει μετά

Στάζει η σκεπή μου απόψε πολιτισμό
Τόσο πολύ που κινδυνεύω να πνιγώ
Τρέχω μακριά να βρω τη θάλασσα
Η αγάπη κολυμπάει πάντα στα βαθιά

κάποιες φορές που η πόλη κοιμάται

Αν φύγεις και χαθείς μια μέρα
Τις μηχανές θα φώναζα μητέρα
Για το δικό σου που θα έχανα φιλί
Θα αγαπούσα ένα λευκό χαρτί

Θα έριχνα στην άνοιξη μια σφαίρα
Στο αηδόνι που θα έλεγε αλήθεια
Θα έμενα εδώ από συνήθεια
Τα σύννεφα θα έλεγα παιδιά

Κάποιες φορές που η πόλη μου κοιμάται
Που όλα ξεχνιούνται και κανείς δεν θυμάται
Που ήταν που πήγε που θέλει να φτάσει
Μόνο η αγάπη τους δρόμους θα βρει

Αν φύγεις και χαθείς κάποια ημέρα
Οι μηχανές θα στέλνουν τη Δευτέρα
Ψεύτικα αστέρια από χάρτινο ουρανό
Μες το γραφείο μου να νοιώθω ότι ζω

σαν μια συγνώμη ταπεινή για κείνο το Σαράντα

Την ευκαιρία άρπαξαν
Αγόρασαν σπίτι ακριβό
Όλα πηγαίνουν όμορφα
Στο νέο αυτό αιώνα

Ολυμπιάδα έζησαν
Αθήνα μέσα στο χρυσό
Βεγγαλικά στα μάτια τους
Του Περικλή η χώρα

Ο ώρες τους περνούσανε
Χρηματιστήριο και ποτά
Με κοριτσάκια εύκολα
Που γνώριζαν στο κόμμα

Τα δανεικά τα σκέπαζαν
Με άλλα τόσα δανεικά
Απ' το χωριό ξυπόλυτοι
Με φράγκα ήταν τώρα

Τα κάστρα όμως δεν χτίζονται
Αν έχεις άστοχα υλικά
Γκρεμίζονται απ' τα σύννεφα
Πέφτουνε όπως τώρα

Η σκόνη τους απλώνεται
Από τη σιωπή ως τη σκλαβιά
Μεγάλωσα με τη φωτιά
Μα την αγγίζω τώρα

Με όλα αυτά που έβλεπα
Μου ήταν δύσκολα να πω
Η ανηφόρα αν άρχιζε
Ποιος θα τα καταφέρει

Το βλέμμα είχε πια φθαρεί
Είχε χαλάσει η μουσική
Σκυλιά τη νύχτα γαύγιζαν
Με δάγκωνε η αγέλη

Όσο κι αν προσπάθησα
Να βοηθήσω μια στιγμή
Ψεύτικη κόκκινη άνοιξη
Η κάλπη είχε δώρα

Το αίμα μου το έστειλαν
Να πιούν οι φίλοι οι Δυτικοί
Σαν μια συγνώμη ταπεινή
Για κείνο το Σαράντα

Κι αυτό μόνο μου έμεινε
Αυτό που λέω σε ένα παιδί:
Στο χώμα αντί να σέρνεσαι
Στα σύννεφα περπάτα

άγωνα γραμμή

Μακριά οι αστραπές ξυπνούσανε τη μνήμη
Χαμένος ένοιωθα εντός μα κι εκτός
Ξεχάστηκε η πατρίδα τα βλήματα είχαν μείνει
Να σκάνε όταν πετάει ο χάρτινος θεός

Σκυφοί προσκυνητές μου σβήνουνε τη μνήμη
Να κάθομαι μαζί τους θλιμμένος στη βροχή
Χτυπάνε με τις πέτρες μα τρέχω σαν αγρίμι
Γιατί δεν παραδόθηκα στη λάσπη τους γυμνός

Χαρίζω τη βροχή και πάω για λίγο ήλιο
Θα είναι χρήσιμος μες την ομίχλη αυτή
Μέσα στο γύψο αυτό αστείο είναι να μείνω
Ακίνητος, ακούνητος, σε προσοχή

Μέσα στη λογική ο λόγος έχει πάψει
Οι άνθρωποι να ψάχνουνε νερό για τη ψυχή
Με εγώ ο ρομαντικός βγαίνω από αυτή την τάξη
Στου έρωτα τραβάω την άγωνα γραμμή

Σκυφοί προσκυνητές χτυπάνε με τις πέτρες
Με τράπεζες, με κάρτες πλαστικές
Γέμισε το ταβάνι μου με πράσινους, μπλε λεκέδες
Κόκκινες, μαύρες πιστολιές

τη νύχτα πέφτει η ψυχή

Σπάω το τζάμι για να μπει
Άγριος βαρδάρης να με ανταμώσει
Μήπως μπορέσει κάτι αυτός να πει
Γιατί η αγάπη ζει μέσα στη πτώση

Το βράδυ έρχεται βροχή
Η καληνύχτα σου στον άνεμο να σβήσει
Σαν ξημερώσει κρύο με σιωπή
Τα όνειρά μου να κρυφτούν

Μόνο τη νύχτα πέφτει η ψυχή
Φέρε ήλιο φως να ξαναδώ
Ένα σου φιλί μια αστραπή
Τα μάτια μου να μεγαλώσουν

Μόνο τα δάκρυα ξέρω να πετώ
Στον ποταμό που δεν θα με προδώσει
Άγριο νερό μα και γλυκό
Μια αγκαλιά σου να μου δώσει

η αποθήκη των θεών

Έπινα κρασί κάτω απ' τον ήλιο
Κι ήρθε ο πατέρας μου εκεί να πει μαζί μου
Ρακένδυτος και νηστικός στο φως
Λίγο καμένος με αθάνατη φωτιά

Τρέχει ο δρόμος τρέχει
Άνθρωποι μαλώνουν η φτώχεια λιώνει
Πρώτα τα μάτια μετά τη ψυχή
Ένα κουρέλι ποιος να σταματήσει να το δει
Ο βασιλιάς χρυσός τους έχουν πει και το πιστέψαν
Αιχμάλωτοι των άγριων καιρών

Ντρέπομαι τόσο μου λέει ψιθυριστά
Τη μέρα που σου έδωσα τα υλικά του μίσους
Περνάνε τα σύννεφα περνάει η μουσική
Περνάει η ζωή χωρίς αγάπη
Χωρίς έρωτα αιώνια θα γυρνάς
Δραπέτης των νεφών

πώς να περάσει η αγάπη το σκοτάδι

Τα σύννεφα έτρεχαν στον ουρανό
Περνούσανε τα σύνορα σε ένα λεπτό
Η θάλασσα έμοιαζε σαν ουρανός
Ξημέρωνε Χριστούγεννα κοιμόταν ο θεός

Τα κύματα ούρλιαζαν σαν άγριο θεριό
Γατί φοβισμένο ένα κορίτσι μικρό
Πονούσανε τα μάτια απ' την αγρύπνια
Όμορφος κόσμος τόσο ηθικός

Πρόσφυγες έπεφταν στα άγρια νερά
Φωνές σκεπάζαν της ψυχής τη φωτιά
Ένα κορίτσι πολύ μικρό
Τα σύνορα πέρασε μα ήταν ήδη νεκρό

Πώς να περάσει η αγάπη το σκοτάδι
Να πάει που να γίνει φως
Αυτό το άγριο να χαθεί
Πώς να περάσει η αγάπη το σκοτάδι
Το μίσος που ονόμασαν πολιτισμό
Άνθρωποι πίσω απ' τον ήλιο

Ξημέρωνε Χριστούγεννα η Γέννηση αργούσε
Ή είχε γίνει μα δεν νοιαζόταν για τη Γέννηση κανείς
Οι μάγοι είχαν φύγει από νωρίς
Για άλλους τόπους

η αγάπη κοιμάται μα θα ξυπνήσει σε λίγο

Με γεμάτα τα μάτια σκοτάδι γυρίζω στο σπίτι
Έχοντας πει παρελθόν μα και το μέλλον
Στους δρόμους ζητούσα νερό μα που να σε βρω
Ένα φιλί να σου πάρω να ξεδιψάσω για λίγο

Κοιμάμαι μα τρέχω γυμνός σε ένα άδειο νησί
Ακούω το κύμα να λέει η αγάπη που ζει
Φωνάζει ο χειμώνας και τρέχει να βρει τη ψυχή
Να πάρει απ' το όνειρο ήλιο το μαύρο να φέρει

Στους δρόμους ζητούσα νερό μα που να σε βρω
Ένα φιλί να σου πάρω να ξεδιψάσω για λίγο
Στη θάλασσα πάω και σκέφτομαι μονάχα αυτό
Η αγάπη κοιμάται μα θα ξυπνήσει σε λίγο

Τον αέρα που φυσά δυνατά να αγαπάς
Τη φωνή μου που έχει να ακούσεις
Το κορμί σου παράτα και πέτα ψηλά μη γελάς
Η αγάπη κοιμάται μα θα ξυπνήσει σε λίγο

μα εγώ στην αγάπη πιστεύω ακόμα

Έχω μια αγάπη παλιά που αντέχει τα χρόνια
Μόλις τη φωνάξω κοντά με αγκαλιάζει σφιχτά
Δεν χρειάζεται φως να με δει στο σκοτάδι
Ότι είναι αλήθεια μπορεί την ψυχή μου να δει

Μες την ομίχλη κοιτώ κουρασμένα τα σώματα
Άνθρωποι μόνοι γυρνούν με ραμμένα τα στόματα
Στη κρίση χαμένος κι εγώ δεν πιστεύω σε κόμματα
Όμως φοβάμαι πολύ η ομίχλη μη γίνει ζωή

Αν κι η αγάπη μου ζει σκεπασμένη με φώτα
Μου έστειλε ένα μπουφάν για να ανοίξω την πόρτα
Μόλις το φορέσω να δει τη ψυχή μου γυμνή
Έτσι την είδα ξανά μια νεράιδα φωτιά

Έχω μια αγάπη παλιά που κρατάει μαχαίρια
Όταν τη φωνάξω θα 'ρθεί να μου κόψει αστέρια
Έτσι περνάει ο καιρός έτσι αντέχει το σώμα
Κάποιοι σκοτώνουν το φως
Μα εγώ στην αγάπη πιστεύω ακόμα

ο άρχοντας λύκος

Περνάω τη γέφυρα κοιμάται το ποτάμι
Φτάνω στα σύνορα πριν πέσει το σκοτάδι
Φράχτες μου κλείνουνε το δρόμο
Να μου θυμίζουνε πως ζω σε φυλακή
Να μου θυμίζουνε τις μέρες
Που η αγάπη είχε πει πως δεν θα 'ρθει

Φυσάει αέρας φέρνει χιόνι απ' το νότο
Να καθαρίσει τη ψυχή μου απ' το φόβο
Αν κι η αγάπη είχε πει σε ένα παιδί
Θα είναι δύσκολο να δεις ανατολή

Ξεφεύγω πάλι από τον άρχοντα τον λύκο
Στο πατρικό μου σκάβω αλλόκοτα τη μνήμη
Πόσες παγίδες θα περάσω πάλι εδώ
Στην αγκαλιά σου για να φτάσω να σωθώ

Πέφτει το χιόνι επιστέφω στη Λαμία
Άδειος ο δρόμος ίσως κλείσει στη πορεία
Βλέπω κοπάδι από λύκους στο βουνό
Πόσες παγίδες θα περάσω
Στην αγκαλιά σου για να φτάσω να σωθώ

αν πρέπει να έχεις την φωτιά για μάνα

Χριστούγεννα τα φώτα κουρασμένα
Άνθρωποι ψάχνουνε να βρούνε τη γιορτή
Οι μετανάστες της πλατείας η ντροπή
Ψάχνουν χαρτόνια για το κρύο

Φτηνά κουπόνια της αγάπης αγοράζουν
Παίζουν λαχεία και σκορπούν χίλιες ευχές
Μα έτσι Χριστούγεννα δεν αναπνέουν οι καρδιές
Με κρύο φως τη δύσης

Βγαίνουν μπουλούκια τα κορίτσια στις πλατείες
Μέσα στο κλίμα που ζητάνε οι γιορτές
Μασκαρεμένα σαν τις σταρ με τις μπογιές
Ο έρωτας θεός να προσκυνήσει

Χριστούγεννα και πέρασες το πλήθος
Βγήκες στη θάλασσα απλά για να την δεις
Που θες να πας που θες να φτάσεις να σκεφτείς
Αν πρέπει να έχεις την φωτιά για μάνα

χάρτινα αγάλματα

Είναι επικίνδυνο για αγάπη να μιλάς
Είναι επικίνδυνο για αυτή να υποφέρεις
Πόσοι την χάσαν' τη ζωή τους έτσι ξέρεις
Φανατικοί εθνικιστές
Τους άφησαν στο χώμα γελαστούς

Είναι επικίνδυνο με μένα να μιλάς
Είναι επικίνδυνο να λες το μίσος αίμα πίνει
Με έρωτα τις αλυσίδες τους να σπας
Πόσοι την χάσαν' τη ζωή τους έτσι ξέρεις
Τα σιδερένια μάτια σε κοιτούν
Μέρα και νύχτα που αναπνέεις

Λάμπουν τα χάρτινα αγάλματα
Σε θλιβερές πλατείες
Σε πόλεις τελειωμένες από το φως
Δεν ξέρω πως, πως να το εξηγήσω
Πως έγινε έτσι η ζωή σαν χάρτινος πολτός
Και το πλήθος έβαλε μάτια στο κτήνος

Είναι επικίνδυνο στον έρωτα να τρέχεις
Είναι επικίνδυνο να αφήνεις τη ρηχή ζωή
Να πολεμάς για ένα όνειρο να ζήσει
Απ' τα στάσιμα νερά να το περνάς
Μη το κομματιάσει το πλήθος
Δεν ξέρω πως, πως να το εξηγήσω
Αλλά σιγά-σιγά το πλήθος είχε κέρματα μάτια

το φιλί του σκύλου

Έρθε η Ευρώπη να με δει
Τα δανεικά γυρεύει
Θέλει να πάρει τα κλειδιά
Δεν με πιστεύει

Μου λέει είσαι το σκυλί
Που οι καιροί κλωτσάνε
Μέσα στο φως δεν ξεψυχάς
Κι αυτό είναι που φοβάμαι

Έρθε η Ευρώπη να μου πει
Το φως σβηστό να αφήσω
Ζητά στο χώμα να με δει
Για να την πείσω
Γι' αυτό καλύτερα γυμνός παρά πιστός

Μου λέει είσαι ένα σκυλί
Που θες να σε φροντίζω
Μοιάζουμε τώρα αδερφοί
Γι' αυτό κι εγώ σε βρίζω

Μέσα στο φως δεν ξεψυχάς
Κι αυτό είναι που φοβάμαι
Μόλις αρχίζω να νικώ
Πάντα με ξεγελάς

μεγάλωσα κι εγώ στα παραμύθια

Μεγάλωσα ένα μικρό παιδί
Μα άντρα το συνάντησα στο δρόμο
Είχε την κιθάρα του στον ώμο
Ένοιωσα τα μάτια μου υγρά

Ποτέ δεν το περίμενα πως θα 'ρθει μια στιγμή
Πατέρας πως θα γίνω μοιάζει ψέμα
Τις μέρες μου θα χόρταινα με παιδικές τροφή
Θα άρχισα να μοιράζομαι το αίμα

Μα έτσι βρίσκει τρόπο η ζωή
Φωτιά να μεγαλώνουμε τα μάτια
Την πέτρα αν χτυπάς να πληγωθεί
Να τρέχει αίμα από αυτή μες τα κομμάτια

Μεγάλωσε κι άντρας το παιδί
Μεγάλωσα κι εγώ στα παραμύθια
Τις πόλεις τις σιχάθηκα γεράσανε πολύ
Σκυφτές να προσκυνούν από συνήθεια

το χιονισμένο παράθυρο

Μα έτσι μόλις βγουν
Απ' τους φράκτες τα όνειρά μου
Στο σκοτάδι το άγριο λύκοι θα τα δουν

Κάπου ακούω για φωτιές
Μα εδώ η καρδιά τελειώνει
Πιο κρύες είναι οι φωνές
Απ' των βουνών το χιόνι

Μες τη μεγάλη παγωνιά
Είπαν θα συνηθίσω
Θα ζω παρέα με το χιονιά
Κι εσένα θα σε αφήσω

Μα έτσι μόλις βγουν
Απ' τους φράκτες τα όνειρά μου
Στο σκοτάδι το άγριο λύκοι θα τα δουν
Μα έτσι δεν θα βρουν
Φως τα μάτια μου να πάρουν
Γελαστές οι σφαίρες θα χτυπούν

Κάπου διαβάζω για πουλιά
Που ακολουθούν τον ήλιο
Στο χιονισμένο το παράθυρο
Ποτέ δεν τραγουδούν

Κι αυτοί μου λένε εδώ ξανά
Στη μοναξιά να αρχίσω
Χιόνι να βάζω στη καρδιά
Χρυσά φλουριά

αγάπη λες

Αγάπη λες
Το σώμα σου αν ξεδιψά
Και το άλλο σώμα που κοιτάς γυμνό
Που πήρε το δικό σου

Ήταν φορές που άφησα
Τη νίκη να περάσει
Γιατί δεν ήθελα να δω μπροστά
Το δάκρυ να κυλά

Όμως μπορεί ο ουρανός
Ο γκρίζος να κοιτά να θέλει να με φτάσει
Να μου χαρίσει μια ζεστή
Για πάντα αγκαλιά

Αγάπη λες
Το σώμα σου αν ξεδιψά
Και το άλλο σώμα που κοιτάς γυμνό
Που πήρε το δικό σου
Αγάπη λες
Το θάνατο που προσπερνά
Που σε αφήνω να χτυπάς
Να μεγαλώνει το εγώ σου

Ήταν φορές που έχασα τα αστέρια
Τα μάτια μου ματώσαν στο θυμό μου
Που χάρισα το τελευταίο μου ρούχο
Και πήρα αγκαλιά ένα πιστόλι

Αγάπη λες
Το αίμα που σου έδωσα
Και κράτησες για πάντα για δικό σου

μια λάσπη μονάχα στο αίμα

Το σκοτάδι όταν γίνει νέο φως
Η γη θα ερημώσει από το μίσος
Θα κλαίνε οι σταυροφόροι με λυγμούς
Παρέα με αντίπαλους πολεμιστές
Ξαπλωμένοι στα κουρέλια της βιομηχανίας.
Αυτοί που μιλάνε πολύ για ειρήνη
Για πόλεμο ετοιμάζονται τη νύχτα
Κι αυτοί που σκοτώνουν για να ζει ο θεός τους
Είναι μια λάσπη μονάχα στο αίμα
Καλά κρυμμένες πέτρες στις τσέπες της δύσης
Στο πλαστικό της φαγητό που ονόμασαν πολιτισμό.
Αυτοί που μιλάνε για ασφάλεια
Τον φασισμό έχουν στο βλέμμα, μαύρο το αίμα τους
Κι αυτοί που όλο λένε η αγάπη θα 'ρθεί
Τον εαυτό τους λατρεύουν στον καθρέπτη.
Κάποτε όταν το σκοτάδι γίνει νέο φως
Οι σταυροφόροι θα κλαίνε
Παρέα με αντίπαλους πολεμιστές
Γιατί την ειρήνη μισούν σαν το θάνατο.
Αλλά μέχρι τότε οι σφαίρες θα καίνε
Θα πετάνε οι ψυχές των παιδιών σαν χαρτιά στη Μεσόγειο
Για να μεγαλώνουν οι θρησκείες-εταιρείες
Τα εργοστάσια πολέμου, οι βιομηχανίες μεταλλαγμένων ψυχών.
Αλλά μέχρι τότε θα μεγαλώνει ο βασιλιάς θάνατος
Η αγάπη θα περιμένει τις σφαίρες
Και θα μαραίνεται ο ήλιος στη ψυχή σου

τέλος πατρίδας μη μου λες

Ψάχνω στους χάρτες μου νησιά
Τα καλοκαίρια περιστέρια που πετάνε
Φτιάχνω τις νύχτες μου φτερά
Στο Αιγαίο βρίσκω τα κουπιά
Τα χρόνια μου γελάνε

Κρύο περνάει στις ψυχές
Θλιμμένα μάτια προσευχές
Γυαλιά τα όνειρα που σπάνε
Τέλος πατρίδας μη μου λες
Αυτοί που πούλησαν ζωές
Μια μέρα θα πονάνε

Σπάω τις μέρες σε κλαδιά
Ανάβω μια άγρια φωτιά και σου μιλάω
Με τον καπνό που πάει ψηλά
Σήματα στέλνω να σου πω πως σε αγαπάω

Μετά από τον ύπνο το βαθύ
Στο φως ο σκλάβος θα χαθεί
Ότι κι αν γίνει
Τέλος πατρίδας μη μου λες
Αυτοί που πούλησαν ζωές
Ένας λεκές στη μνήμη

τα παπούτσια ενός ονείρου

Οι φίλοι μου άλλαξαν μέσα στη κρίση
Τα μάτια τους χάλασαν χειμώνας βαρύς
Έκλεισε ο δρόμος τους δεν βρήκανε λύση
Κλείνονται σπίτι νωρίς-νωρίς

Τα τρένα που σφύριζαν μέσα στη νύχτα
Ξυπνούσαν τα όνειρα τρέχαν μακριά
Μακριά απ' τα σύννεφα της άδειας μέρας
Που θα τα σβήσει οριστικά

Μα εγώ μες τον ύπνο μου φώναζα εσένα
Στο όνειρο να 'ρθεις να πάρει φωτιά
Φωτιά η ψυχή φωτιά και το σώμα
Τα παπούτσια του ονείρου να φορέσω ξανά

Τα δέντρα μιλούσανε με το βαρδάρη
Σαν να ήταν άνθρωποι κάποια φορά
Κι αυτό που ζητούσανε ήταν μια χάρη
Να μη χαθούνε μια ακόμη φορά

Μα εγώ απ' τον κήπο μου ακούω τα τρένα
Τα φώτα τους βλέπω να φεύγουν μακριά
Εκεί που τα όνειρα δίνουν τη λύση
Και μεθυσμένα χαρίζουν φιλιά

μια πέτρα που ήθελα να φτύσω

Έφυγες μακριά έχασα το νησί μου
Έγινα ναυαγός σε τούτη τη στεριά
Έγινα μια πέτρα που ήθελα να φτύσω
Ανώνυμο ανθρωπάκι χωρίς ψυχή βαθιά

Μέσα στα άγρια κύματα πέφτω να κολυμπήσω
Στη θάλασσα να αφήσω λιγάκι μοναξιά
Το σώμα να ξυπνήσω στα κρύα τα νερά της
Τη μνήμη μου να σώσω εντός να δω ξανά

Αφησα ένα βράδυ τον πόνο να ξεσπάσει
Και κοντά μου άγγελοι γέλαγαν κρυφά
Μόνο ένα αστέρι δειλά χαμογελούσε
Αν με αγαπούσες θα ήσουν κοντά

Έφυγες μακριά έχασα το φεγγάρι
Την άνοιξη που ερχότανε για μένα μοναχά
Έβρεχα το χώμα τα μάτια να σφραγίσω
Τίποτα να μη βλέπω σε αυτή την ερημιά

Είπα να προσπαθήσω κι εγώ να περπατήσω
Μόνο για λίγα βήματα πάνω απ' τη φωτιά
Μα είχες τα φτερά μου κι έκανα πάλι πίσω
Μέχρι να επιστρέψεις να νοιώσω σιγουριά

μεγάλη ανατολή

Κάθομαι εδώ και σκέφτομαι πως πέρασαν τα χρόνια
Πως έγιναν οι εραστές προσκυνητές
Πως έχτισαν τα όνειρα με δανεικά και τώρα
Ψάχνουν νερό για τη ψυχή με προσευχές

Ψάχνω να βρω τι έφταιξε και ταξιδεύω μόνος
Πως έγινες νοικοκυρά που κυνηγά σκιές
Ο έρωτας πως έπεσε στα δίχτυα της συνήθειας
Τα μάτια του πως έχασε σε άχρηστες ζωές

Πως περνάω εδώ, πως ζω, πως αντέχω
Μη με ρωτάς με σιωπή μιλάω στη βροχή
Το άρωμά σου φτάνει στην πρώτη της σταγόνα
Κι αυτό θα το ονομάσω αγάπη δυνατή

Κάθομαι εδώ κι σκέφτομαι τις πόλεις που περνάνε
Από τα μάτια μου μπροστά και τρέχουνε πολύ
Τι άφησαν στο παρελθόν που ήθελαν να πάνε
Μάλλον τα μάτια σου κοιτούν μεγάλη ανατολή

φτωχό ταξίδι

Είχα μια αγάπη παλιά που είχε χίλια φεγγάρια
Είχε ατέλειωτα χάρδια κι ένα ήλιο μωρό
Είχα μια αγάπη παλιά που είχε φώτα για μάτια
Είχε όμορφα στήθη για να μάθω να ζω

Μα η αγάπη μου χάθηκε τώρα μόνο με καίει
Σε μια θάλασσα κλαίει πληγωμένο θεριό

Μες τη νύχτα μου έλεγε το φεγγάρι είναι άδειο
Όταν είμαι μακριά σου κρύο αίμα νερό
Κι όταν πάλι μου έγγραφε έστελνε λόγια ίδια
Έχουν σβήσει τα μάτια μου έλα πάλι εδώ

Μα η αγάπη μου χάθηκε μες το φόβο και πάει
Πριν χαλάσει το όνειρο κι η μαγεία χαθεί

Είχα μια αγάπη παλιά που είχε όνειρα άγρια
Πώς να φτάσει τα αστέρια
Τη φωνή της να αφήσει στο μεγάλο οργασμό
Μα ο φόβος την κράτησε με τα δυο του τα χέρια
Κάπως έτσι τελείωσε το ταξίδι φτωχό

μια αγκαλιά μπορεί να φέρει φως

Μη φοβάσαι τους εχθρούς στο φόβο σου στηρίζουν
Τα χάρτινα γλυπτά τους
Μη φοβάσαι τους εχθρούς και νηστικός μπορείς
Να κρατηθείς απ' τη ψυχή
Όσο οι λύκοι έξω θα φρουρούν τους σκλαβωμένους

Κανείς δεν βγήκε νικητής μέσα στο φόβο
Συμβιβασμένο ανθρωπάκι έμεινε γονατιστό
Το θάνατο να περιμένει και στο σώμα
Έτσι πουλήθηκε η άνοιξη

Κράτα με καλά αγρίεψε ο καιρός
Μια αγκαλιά μπορεί να φέρει φως
Κράτα με καλά αντέχουμε ακόμα
Πίσω να φέρουμε ένα κλεμμένο καλοκαίρι

Τίποτε δεν τελειώνει αν δεν φοβάσαι
Τα χέρια του θα κάψει ο χειμώνας
Απ' της ψυχής σου τη φωτιά
Τίποτε δεν τελειώνει άκου την καρδιά σου που χτυπάει δυνατά
Μη κατεβαίνεις σκαλοπάτια στο σκοτάδι
Βίδα μη γίνεις σκουριασμένη της Ευρώπης

ο αόρατος χαφιές

Κρύβεις την καρδιά σου μέσα στο σκοτάδι
Τα μάτια κλείνεις μα αναζητάς το φως
Βρίζεις τον ήλιο που τώρα σε έχει φτύσει
Μα εσύ το διάλεξες να ζήσεις σαν τυφλός

Μια Κυριακή ο σκλάβος θα ξυπνήσει
Με αλυσίδες στα πόδια του βαριές
Μέσα στο χρέος που τον πέταξε η δύση
Θα έχει γεράσει στις αόρατες πληγές

Κάποιο πρωί ένα αυτοκίνητο θα τρέχει
Στους άδειους δρόμους ότι ζει θα το χτυπά
Παντού θα βλέπω όπλα σκουριασμένα
Και την αγάπη να είναι ξύλο στη φωτιά

Κόβεις το δέντρο στην αυλή μου για να χτίσεις
Τέσσερις τοίχους τη δική μου φυλακή
Μέσα στων άλλων τις ζωές που θέλησες να ζήσεις
Αγάπη δεν χωράει δεν χωράνε ενοχές

Μείνε μακριά εγώ δεν έχω
Γυαλιά να κρύβομαι απ' το πολύ το φως
Έτσι γλιτώνω έτσι τρέχω
Να βρω κλειδιά να ανοίξω τη καρδιά

δεν θέλουν άνοιξη εδώ

Έπεσε ένα παιδί στο δρόμο ήταν νηστικό
Έφυγε ο αδελφός μου στο εξωτερικό
Πολιτικοί-γελωτοποιοί περνάνε απ' την οθόνη
Μα της πατρίδας μου τελειώνει η φωνή

Τι να κοιτάξω έξω αστοί που κοροϊδεύουν
Έναν αιχμάλωτο στις αλυσίδες τους λαό
Άνοιξα τα παράθυρα άνεμο να μαζέψω
Σαν φάρμακο για τη ψυχή να μη παραδοθώ

Ξύπνησα το πρωί ο δρόμος οργωμένος
Και ήμουν πάλι μόνος στην έρημη αυλή
Είπα να πάω αριστερά μα άοπλος τι κάνω
Ψεύτικα όπλα σαν ζαχαρωτά
Είπα να πάω δεξιά ξυπόλυτος τι κάνω
Άγρια τα βράχια κοφτερά

Πλοίο δεν φτάνει εδώ η θάλασσα ξεράθηκε
Τίποτε δεν περνάει το δρόμο τον κλειστό
Όλα μυρίσουν παρελθόν κι ο καπνός με πάει
Ένα αιώνα πίσω το μέλλον μου να δω

Ύστερα πέρασε στρατός τα όνειρα αιχμαλώτισε
Τη νύχτα τα έβαλε φωτιά για να καούν
Δεν θέλουν άνοιξη εδώ θα πληγωθεί η Ευρώπη
Θέλουνε μαύρο ουρανό

τα ιερά κόκαλα των λύκων

Βιομηχανικοί άνθρωποι παράτησαν το κρύο
Έφτασαν ως εδώ με παγωμένες τις ψυχές
Άκουγαν τη φωνή της θάλασσας μα έμοιαζαν θηρία
Άρχισαν να πετάνε με μανία αστραπές

Έδεσαν τις ψυχές και αιχμαλώτισαν τα χρόνια
Σκουπίδια τους πρόγονους σου να δεις
Να απλωθεί η έρημος από εσένα στα παιδιά σου
Όλοι μαζί σαν σκλάβοι να κλαίτε προσκυνώντας τα όπλα
Προσκυνώντας τα ιερά κόκαλα των λύκων

Αν δεν ήταν ο ήλιος θα είχα τη ψυχή μου παγωμένη
Θα είχα θυμό κι η μόνη λύση θα ήτανε να κλέβω φως
Θα ήμουν λύκος που θα έτρωγα ανθρώπους να ζήσω
Αν δεν ήταν η θάλασσα θα είχα χαρτόνια στη καρδιά
Καρφιά θα έριχνα σε κάθε τι που μοίραζε αγάπη
Θα πολεμούσα τον έρωτα και τη ζωή
Θα ήμουν δηλαδή ένας προγραμματισμένος δυτικός άνθρωπος
Που κοιμάται αγκαλιά με τα χαρτονομίσματα
Δεν θα φοβόμουν το θάνατο αλλά θα φοβόμουν να ξυπνήσω τη ζωή

Βιομηχανικοί άνθρωποι παράτησαν το κρύο
Έδωσαν μηχανές πήραν ψυχές
Μα όταν έφευγαν μακριά οι ψυχές έπεσε σκοτάδι
Και γυάλινες οθόνες πρότειναν να γαυγίζουν σαν σκυλιά οι άνθρωποι
Δίπλα σε κάδους σκουπιδιών μήπως κάποιος τους λυπηθεί

Μα δεν χαρίζεται έτσι ο ήλιος δεν χαρίζονται τα όνειρα
Οι θεοί ξυπνάνε όταν καίει το χώμα
Παίρνουν τον σκλάβο απ' το χέρι
Τον παρατάνε στον αέρα στο νερό στη φωτιά
Όταν έρχεται αυτή η ώρα
Στο σώμα είναι ασήμαντη η σφαίρα

κόκκινο μαύρο σώμα

Άνοιξε η πόρτα πέρασε ο χειμώνας
Άφησε το χιόνι στη ψυχή
Έγινα παιδί έφτιαξα σφεντόνα
Να ρίξω στο χειμώνα το μάτι του να βγει

Έτρεξα μακριά την άνοιξη να φέρω
Που χάθηκε δεν ξέρω
Μάλλον την πυροβόλησαν της δύσης οι στρατοί

Περνάει ο καιρός κόκκινο μαύρο σώμα
Σακάτηδες στο κόμμα ορμάνε στη καρδιά
Έξω χρυσός σταυρός μα μέσα μαύρο αίμα
Τι ώρα να 'ρθω για να δω το φως

Έπλυνα μια μέρα το σώμα απ' τη λέρα
Καθάρισα τα μάτια με φωτιά
Άνοιξα τη πόρτα έφυγε ο χειμώνας
Έλιωσε το χιόνι απ' τη καρδιά

ποτάμι που κυλάει ορμητικά

Ήσουν δίπλα μου
Άκουγα την ανάσα σου
Μα δεν μπορούσα να σε δω
Μας χώριζαν οι τοίχοι
Ήσουν δίπλα μου
Ο δρόμος έφερνε την έρημο να δω
Την μοναξιά μου να αγαπήσω

Χάθηκε η αγάπη μου κάπου θα ταξιδεύει
Τα μάτια της θέλω να δω πνεύμα καλό του έρωτα
Δεν με λυπάσαι που με παρατάς σε ορμητικά ποτάμια
Να τρέχει να σωθεί η ψυχή απ' το σώμα
Το σώμα μου που καίγεται με αυτή την απουσία
Άγιος ο έρωτας, άγριο ποτάμι που κυλάει
Στην ψυχή μου ορμητικά

Είπα έξω θα βγω μήπως σε συναντήσω
Στο δρόμο μια ακόμη φορά να μου χαμογελάσεις
Κι όταν σου μίλησα γέλασες κι είπες
Μια άλλη φορά όταν μπορώ δεν θα χαθούμε

Ήσουν δίπλα μου
Άκουγα την καρδιά σου να χτυπάει
Μα δεν μπορούσα μια λέξη να σου πω
Κι άρχισα ξαφνικά να κλαίω

Μου λείπεις τόσο σου το λέω
Τρυπώνω στο όνειρό σου λαθραία
Άλλοτε σε αγκαλιάζω, άλλοτε κλαίω
Σου χαϊδεύω τα μαλλιά, σου φιλώ τα στήθη
Εσύ κοιτάς τη θάλασσα που μοιάζει με φωτιά κι εγώ σου λέω
Άγιος ο έρωτας, άγριο ποτάμι που κυλάει
Στην ψυχή μου ορμητικά

μοναξιά

Είχε ένα όμορφο κορμί η Μοναξιά
Το σώμα της μου χάρισε για την ψυχή δεν ξέρω
Την άκουγα να μου μιλά τη χαιδεύα απαλά
Χίλια σημάδια μου άφησε κι ακόμα υποφέρω

Αγάπα αυτό που αγαπάς κι όπου η ζωή σε πάει
Ο κόσμος παραιτήθηκε με χώμα πλέον μοιάζει
Μες τη συνήθεια η ζωή μια φυλακή
Φύγε μακριά απ' το κοπάδι που βελάζει

Είχε ένα όμορφο κορμί η Μοναξιά
Μόλις με άγγιζε σταμάταγε τον χρόνο
Παράταγα το σώμα μου ανέβαινα ψηλά
Απ' τα μπαλκόνια άκουγα αυτός πηδάει μόνο

Μετά ντυνόταν βιαστικά
Μέσα στην πόλη το κορμί να δραπετεύσει
Το όνομά της δεν το έμαθα ποτέ
Όσπου την είπα Μοναξιά που μου αρέσει

Κάποτε χάθηκε για πάντα οριστικά
Την άρπαξε η ομίχλη να τη φάει
Ο έρωτας κοιμήθηκε παπλώματα βαριά
Αγάπα αυτό που αγαπάς κι όπου η ζωή σε πάει

είμαι αυτό που θέλουν οι άλλοι

Σταμάτησα να πιάσω την αγάπη μα έτρεξε μακριά
Έτσι την ακολούθησα σε πόλεις και χωριά
Δίψασα και ζήτησα νερό παράθυρα κλειστά
Μνημόνια κάρφωναν κορμιά άδεια η καρδιά

Περπάτησα τη θάλασσα να βρω γυμνός να μπω
Κοιτούσα ένα αστέρι μακρινό χαμογελούσα στο κενό
Εσένα ήθελα να βρω μα δεν μπορώ να θυμηθώ
Αν η αγάπη ήταν η Μαρία, αν ήταν της Βασιλικής η απουσία
Αν ήτανε απλά η γάτα μου που ξενυχτούσε για να κοιμηθώ

Σπάω το κεφάλι μου να θυμηθώ που ήθελα να πάω
Τι χάλι, είμαι αυτό που θέλουν οι άλλοι

Ξημέρωσε κι ήμουν νησιτικός η θάλασσα εχθρός
Το κρύο ήτανε πολύ η αγάπη είχε απομακρυνθεί
Περπάτησα και πάλι στα τυφλά να βρω το δρόμο
Μα ο δρόμος είχε εξαφανιστεί νομίζω την αγάπη είχε βρει

όπως έλεγε η γιαγιά πριν κοιμηθεί

Έχω ένα σπίτι μικρό κοντά στον Αξιό
Όταν η πόλη με διώχνει πηγαίνω να το δω
Γίνομαι αμέσως παιδί με τη σφεντόνα στα χέρια
Ξυπόλητο να περιμένει καλοκαίρια

Απ' το χωράφι του πατέρα του Αξιού η πολιτεία
Είναι κοντά κι όλο ακούω μια καινούργια ιστορία
Αν ήξερα να μεταφράζω θα άκουγα άγριες ιστορίες
Μα με τα μάτια μου διαβάζω τα πουλιά

Φεύγοντας κλείδωσα την πόρτα μα είχε πέσει η σκεπή
Από τις σφαίρες της ειρήνης είχε ο τοίχος γκρεμιστεί
Από το χωράφι πια κοιτούσα τα σύνορα που είναι κοντά
Τα караβάνια των προσφύγων έμοιαζαν μαύρα πουλιά

Όργωναν τα υνιά όλη τη νύχτα
Τα σύννεφα περνούσαν βιαστικά
Είπα θα φύγω μακριά είναι αλήθεια
Πριν με γνωρίσουν τα φιδάκια τα μικρά

Δεν ξέρω που έφτασα πόσες θάλασσες πέρασα
Τα κορίτσια μου έφυγαν μάνες να γίνουν
Στα χέρια μου έπιασα τα όμορφα δώρα
Γι' αυτά που οι ποιητές γράφουν και πίνουν

Δεν ξέρω τι έκανα πως έχασα χρόνια
Στο δρόμο ανακάλυψα την αλήθεια αυτή
Πως πάντα πρόσφυγας έμεινα χωρίς πατρίδα
Όπως έλεγε η γιαγιά πριν κοιμηθεί

όσο μακριά αν πάει η θάλασσα εκεί θα πάω

Όσο μακριά μου αν θα πας εκεί θα πάω
Να ζωγραφίζω τα μεγάλα σου τα μάτια
Πόσο ομορφαίνει η ψυχή σου έρωτα τα χάρδια
Το σώμα που δεν τα έζησε σαν έρημο χωριό

Ακολουθώντας τη φωτιά βρήκα το δρόμο
Μέσα στη νύχτα την ανάσα σου να ζήσω
Τότε σου έλεγα το σώμα μου θα σβήσω
Αν μείνω μόνος θα παραδοθώ

Όσο μακριά αν πάει η θάλασσα εκεί θα πάω
Μήπως γλυτώσει η ψυχή μου τα σκοτάδια
Καίει το κορμί μου η βροχή χτυπάει τα τζάμια
Είναι τα μάτια σου που έλειψαν καιρό

Ακολουθώντας τη βοή ψάχνω το λάθος
Χίλιες φωνές μου έλεγαν πρέπει να σε ξεχάσω
Πως να γεμίσει η ψυχή μου αν σε χάσω
Θα μείνω μόνος θα παραδοθώ

η αράχνη της Μακεδονίας

Μόλις κατέβηκα στο νότο είχα δει
Χιλιάδες μάτια που τη νύχτα είχαν ζήσει
Τους δρόμους διάβαζα να μάθω τη ζωή
Απ' το βορρά όταν έφευγα τον ήλιο είχα βρίσει

Τρέχανε άνθρωποι να πιάσουν την καλή
Αγάπαγαν τον ουρανό μετά τον εαυτό τους
Αγάπαγαν πολύ Χριστό μα και χρυσό
Έτσι μου ήταν δύσκολο να μπω στο όνειρό τους

Κάποτε γνώρισα τον έρωτα κι εγώ
Απ' τα ξενύχτια του μεγάλωσε η ψυχή μου
Μα έμεινε ο έρωτας μισός
Γιατί έπρεπε να φτιάξω τη ζωή μου

Κουράστηκε η αγάπη μου και ζήτησε κρασί
Είπε να βγει απ' το σώμα μου μια μέρα να μεθύσει
Να βγει απ' το σώμα μου που ήταν φυλακή
Τι αμαρτία ο έρωτας να μη μπορεί να ζήσει

Όταν σταμάτησα το χρόνο για να μπω
Σε ένα βιβλίο να εκδοθώ κάπου η φωνή να ζήσει
Έρθες εσύ και μου είπες σε αγαπώ
Τι αμαρτία ο έρωτας να μη μπορεί να ζήσει

Ήταν η άνοιξη ιδρώτας και φωτιά
Μα τον χειμώνα έπεσα στο χιόνι της αλήθειας
Σπίτι δουλειά και τίποτα μετά
Μια αράχνη στην παγίδα της συνήθειας

ο μάγος του ουρανού

Χαρτιά οι πόλεις θα καούν
Να ζήσουν οι θρησκείες
Μέσα στο μίσος τους να αλληλοσκοτωθούν
Παιδιά ξυπόλυτα θα ζουν
Ο δρόμος θα έχει φύγει
Όλα τα όνειρα θα γίνουμε καρφιά
Θα έρθουν νόμοι που θα πουν
Αυτές τις αμαρτίες τις έκανες εσύ
Γι' αυτό θα το πληρώσεις ακριβά

Χιλιόμετρα έφυγα μπροστά
Μόνο για να γλιτώσω
Από παπάδες, δουλικούς κι άλλα αρπακτικά
Ποτέ δεν έμαθα καλά το μέλλον να διαβάζω
Τον άνεμο να ακολουθώ όπου φυσάει απλά να βολευτώ

Ζήτα πίσω τη φωνή σου που ο κλέφτης κρατάει
Η Ευρώπη γελάει που δεν μπορείς
Απ' τα σκουπίδια της να βγεις
Η Ευρώπη γελάει σου δίνει το όπλο
Τον τρόπο να βρεις να σκοτωθείς

Περπάτησα τα σύνορα την προσφυγιά να ζήσω
Εδώ η Ευρώπη φίλε μου σάπισε για καλά
Τα βρώμικα τα μάτια της τα βρήκα στο ποτάμι
Μαζί με δυο χαμένα απ' τις σφαίρες της παιδιά

Καρφιά οι νόμοι θα γεννούν μα η ψυχή θα λήγει
Το σώμα μόνο ανέραστο θα έχει μυρουδιά
Συνοπτικά θα σου ζητούν γρήγορα να ψοφήσεις
Αν είναι να τολμήσεις να πεις όχι ξανά

Ζήτα πίσω τη φωνή σου που ο κλέφτης κρατάει
Ο ήλιος περνάει
Ο μάγος του ουρανού ποτέ του
Δεν προσκύνησε φωτιά

οι αστυνόμοι της σκιάς

Μάζεψαν επαγγελματίες που χειροκροτούν σε κηδείες
το ένδοξο παρελθόν του έθνους
μουντζούρωσαν τα όνειρα για να μυρίζουν σάπιο κρέας
να κλέψουν τον ήλιο απ' τις ψυχές
εύκολα να πουληθεί στις αγορές της Ευρώπης
Έτσι γέμισαν τους δρόμους με τράπεζες
έφεραν τις κατάλληλες σκιές που έμοιαζαν με ανθρώπους
έφτιαξαν την αστυνομία της σκιάς
τα λόγια των σοφών έβαλαν σε κουστούμια
πήραν ένα πληκτρολόγιο κι άλλα ηλεκτρονικά όπλα
και σιγά-σιγά άρχισαν να κλέβουν ήλιο από τις ψυχές
ώσπου ο ήλιος χάθηκε
Αλλά κανένα στην πολιτεία δεν τον πείραξε που ήταν νύχτα μέσα του
αφού οι τράπεζες έδιναν χρήματα σε όποιον άνοιγε την πόρτα
κι αυτός αγόραζε, αγόραζε, αγόραζε να γεμίσει τα μάτια του
χωρίς να καταλάβει ποτέ του πως άδειαζε η ψυχή
Γιατί οι αστυνόμοι της σκιάς τους είχαν κάνει όλους να πιστέψουν
πως ο ήλιος της ψυχής καίει τα μάτια
κι αν δεν τον διώξεις μακριά σε κάνει επικίνδυνο για τον εαυτό σου
τυφλό που αφήνεις τους άλλους να κερδίζουν
Μα πέρασαν τα χρόνια τα χρήματα τελείωσαν
οι γείτονες μάλωναν μεταξύ τους
τα αδέρφια μάλωναν μεταξύ τους
τα παγκάκια έγιναν κρεβάτια
κι οι αστυνόμοι της σκιάς φόρεσαν τα ρούχα πολιτικών
έγραφαν κι έσβηναν νόμους στα αγγλικά
λίγο χώμα, λίγο γυμνό και μερικούς νεκρούς
να δώσουν στους πιστούς τους να φάνε

μαρμαρωμένος εραστής

Σελίδες άδειες αν θα βρεις το πλοίο θα περάσει
Θα γράψει τέλος η ζωή
Ρε βλάκα γέρασες κι εσύ
Το παραμύθι σε έχει σπάσει

Θα λέει η άνοιξη γιατί τη νύχτα πέφτει η ψυχή
Η θάλασσα έχει λάσπη
Και στη σιωπή μου το κορμί
Θα μοιάζει με ξερό κλαδί ή στάχτη

Μαρμαρωμένος εραστής που στη οθόνη του θα δεις
Τον εαυτό σου που έχεις χάσει
Μαρμαρωμένος ποιητής που στα στιχάκια του θα δεις
Το παραμύθι σου στη λάσπη

Ψάχνω τη δύναμη να βρω το σύννεφο να αρνηθώ
Το μηχανάκι μου αυγό σπασμένο
Μέσα στις πόλης το βυθό μόνος τις νύχτες ξενυχτώ
Μέσα απ' το ράδιο βγαίνω

Μεγάλωσα μικρό παιδί κοιτώντας την ανατολή
Στο όνειρό μου ο ήλιος λάμπει
Μα έμπλεξα πάλι εδώ
Αιχμάλωτος λογισμικών καινούργιων εγκληματιών
Μαρμαρωμένος εραστής στο τρένο

φιλιά με πέτρες

Ήξερες η αγάπη τους πιστούς της τους καίει
Μα η ψυχή σου ζητούσε τη δροσιά στη φωτιά
Έτρεξες όμως τη ζωή να πετάξεις
Ψεύτικα όνειρα τηλεοπτικά

Ήξερα την αγάπη σαν φωτισμένο κήπο
Ένα πλοίο γεμάτο μοναχά με φωτιά
Κάπου εκεί σε συνάντησα είπες είμαι η αγάπη
Έκαψες όμως στη σιωπή τα φιλιά

Μα πόσο θα ήθελα να είμαι
Η ανάσα στα όνειρά σου
Μες στο σώμα σου το αίμα που κυλά
Μα πόσο θα ήθελα να είμαι
Ένα φως μες την καρδιά σου
Μια γέφυρα που θα περάσεις στη φωτιά

Μα δεν θα ήθελα να είμαι η βροχή που σε χτυπάει
Μεθυσμένη τη σκιά σου όταν πατάς
Μα δεν θα ήθελα να είμαι μια πέτρα που σε σπάει
Τη κραυγή σου στα σκοτάδια σαν αναζητάς

Ένοιωθα την αγάπη να τρέχει πίσω μου μήπως
Βγω από το πλήθος και πάλι έρθει κοντά
Με γαλήνεψε τόσο που γίναμε φίλοι
Και σιγά-σιγά συνήθισα τη μοναξιά

έλα ουρανό εδώ κοντά μου

Γέμισε μάτια αδειανά ο Αξιός
Τρέχα μου λέει τώρα ματώνουν τα νερά
Έλα ουρανό εδώ μαζί μου
Άκου που κλαίνε τα ξυπόλητα παιδιά

Έλα ουρανό εδώ μαζί μου
Κοίτα την άνοιξη που έφτασε γριά
Κοίτα ανθρώπους πεινασμένους
Που έχασαν τα πάντα απ' τη φωτιά

Γέμισε ο κάμπος χελιδόνια
Από τον δρόμο σαστισμένος τα κοιτώ
Έχουν χαζέψει οι σταυροφόροι
Στέλνουν το θάνατο και λένε σε αγαπώ

Θά 'ρθει η αγάπη ένα πρωί λένε οι ειδήσεις
Θά 'χει μια θάλασσα ζεστή να κολυμπήσεις
Μα έχουν έτοιμα τα λόγια από διαφημίσεις
Μοιάζουν με θάνατο αργό και έφτασε η ώρα να τους φτύσεις

Οι μάνες τα μικρά παιδιά τους
Κρατούν σφιχτά στην αγκαλιά
Να μη γεμίσουνε με λάσπες
Και μουτζουρώσουν την καρδιά

Έλα ουρανό εδώ κοντά μου
Πέτα τα όπλα στα νερά
Κι αν είσαι ψεύτικος ο ίδιος
Πέτα τη μάσκα στη φωτιά

η σκιά του Ιούδα

Κοιτάζω τα μάτια της γεμάτα σκόνη
Κοιτάζω στο νερό τα κίτρινα φύλλα
Η Μαρία φωνάζει καλύτερα μόνη
Του Ιούδα η σκιά ξαναχαμογελά

Αφήνω το κορμί να τρέξει στους δρόμους
Που πάει δεν ξέρει πήςγε μεσημέρι
Η ψυχή μου μακριά στους υπονόμους
Σκουριάζει αργά

Ανοιξιάτικο φεγγάρι αηδόνια στα φώτα
Μεθυσμένες γυναίκες μιλούν για ανάσταση
Δανεική ζωή τα καρφιά και η σταύρωση
Του Ιούδα η σκιά κάθε μέρα θα ζει

Η παρέα των νεφών απλοί θεατές
Βασιλιάδες ίσως οι πρώτοι κατασκευαστές
Του Ιούδα η σκιά πλησιάζει ξανά
Πρέπει να κρύψω τη ψυχή απ' τη μοναξιά τους

ο δρόμος της βροχής

Αν νοιώθω θλίψη δεν φταίει το καλοκαίρι
Δεν φταίει το καλοκαίρι που άργησε να 'ρθεί
Αν νοιώθω θλίψη η θάλασσα δεν φταίει
Η θάλασσα δεν φταίει το σώμα μου που δίψασε πολύ

Πόσο μου έχουν λείψει
Τα φύλλα της ψυχής σου τα ανοιγμένα
Τα χρώματα που χάθηκαν στα ξένα
Αγάπη μου στο δρόμο της βροχής

Πόσο μου έχουν λείψει
Τα ματιά στο φεγγάρι αναμμένα
Τα αρώματα στο σώμα σου για μένα
Διψάω για μια φλόγα της ψυχής

Αν νοιώθω θλίψη δεν φταίει που βρέχει πάλι
Δεν φταίει που βρέχει πάλι
Αγάπη μου που χάθηκες στο δρόμο της βροχής
Αν νοιώθω θλίψη ο άνεμος δεν φταίει
Ο άνεμος δεν φταίει τα αρώματα που φέρνει
Εδώ να σε μυρίσω για να ζεις

αλήτισσα θάλασσα

Αν είμαι ο μόνος που κρύβει σκόνη
Θα ήταν ωραία για πρώτη φορά
Μια νύχτα θα 'δυνα να τραγουδήσεις
Με το φεγγάρι να σε κοιτά

Αλήτισσα θάλασσα που είπες να μείνω
Τις σημαίες σου πέταξα ελευθερώθηκα
Ο έρωτας φταίει που δεν παραδόθηκα
Ο έρωτας φταίει η καρδιά που χτυπά

Μια φωτιά το σώμα μου καίει
Η ψυχή μου παιδεύεται μα αλήθεια δεν φταίει
Φταίει ο έρωτας που δρόμος μου τρέχει
Μέχρι τα σύννεφα να γίνει βροχή

Ο έρωτας φταίει που δεν παραδόθηκα
Σε θρησκείες, σε κόμματα, στα χρώματα
Αλήτισσα θάλασσα που είπες να μείνω
Το καράβι θα έχανα για τη καρδιά

Αν είμαι ο μόνος που κρύβει σκόνη
Θα ήσουν νεράιδα στο ποτάμι ξανά
Μια νύχτα θα ερχόμουνα να πιω να μεθύσω
Αλήτισσα θάλασσα άγρια φωτιά

η δραχμή της μοναξιάς

Οι στάχτες μου σε έφτασαν βοηθούσε ο βαρδάρης
Ξενύχτησες δυο ζωές μη βγει η αριστερά
Είχες μαζέψει τα ευρώ ο φόβος σε είχε φάει
Μην έρθει η δραχμή της μοναξιάς

Μα έγιναν οι εκλογές η αριστερά είχε φύγει
Κάποια κουρέλια έμειναν να ακολουθούν τα φλας
Μικρό μου καλοκαίρι με πήρες απ' το χέρι
Στη χώρα της καρδιάς μονάχο μου με πας

Έρθες για λίγο να με δεις ο κόσμος μου σου φταίει
Κόντρα που πάει στον καιρό τη θάλασσα χτυπά
Παράπωνα μου έκανες πως ξέχασα το σώμα
Όμως εγώ αγάπησα αυτό που εσύ που πατάς

Μα έπιασαν οι προσευχές τα ευρώ σου είχαν μείνει
Οι πρόσφυγες σε χάλαγαν αγόρασες και γη
Ανάβεις το κερί αυτή η σκλαβιά να μείνει
Τόση «αγάπη» δεν χωράει στη ψυχή

Στις ψηλές κορυφές της καρδιάς μη ζητάς για να πας
Μικρό μου καλοκαίρι με πήρες απ' το χέρι
Στη χώρα με περπάτησες στο χώμα της φωτιάς

έλα αν μπορείς κι εσύ

Έτρεχαν οι δρόμοι μα οι φόροι είχαν 'ρθεί
Πήρα την απόφαση να πάω στο νησί
Λίγο ουρανός θα ξεκουράσει τη ψυχή
Σου είπα έλα αν μπορείς κι εσύ

Είπες πως θα έρθεις η αγάπη σε καλεί
Κουράστηκες να ζεις μια μονάχα διαδρομή
Θέλεις επιτέλους μια ανάσταση μικρή
Τώρα που η αγάπη σε καλεί

Έλα μια νύχτα το φεγγάρι μου να βγει
Κάηκε η πόλη η ψυχή σου θα χαθεί
Σώμα ορφανό άδειο από φιλί
Μη με αφήσεις μόνο μια ζωή

Άφησα στα άπλυτα την άχαρη ζωή
Πήρα το καράβι και δεν βλέπω επιστροφή
Λίγο θάλασσα θα ξεκουράσει το κορμί
Έλα αν μπορείς κι εσύ

το σκοτάδι που καίγεται ας το ονομάσουμε θεό

Δεν μπορώ να θυμηθώ που κρύβεται η αλήθεια
έρημος το νησί αθανασία
τόσο χώμα πεταμένο στη ψυχή μα τρέχει ακόμα
να βρει το μαχαίρι της αθανασίας
Δεν μπορώ να θυμηθώ πόσα φίδια ήρθαν να με βρουν
πόσα σπίτια έχτισαν στη καρδιά μου δίπλα
πόσα άστρα έριξαν στα όνειρά μου να παραδοθώ
σκλάβος στα ερπετά αυτά να γίνω
τόσο χώμα πεταμένο στη ψυχή μα τρέχει ακόμα
να βρει το μαχαίρι της αθανασίας
Δεν μπορώ να θυμηθώ
σε κάθε άρνησή μου αν είναι τιμωρία η μοναξιά
ή λύτρωση να δω μακριά απ' το σκοτάδι
τους φωτισμένους ιδιοτελείς εραστής
να βρίζουν το θεό ανάβοντας κεριά στον καθρέπτη
Δεν μπορώ να θυμηθώ αν άφησαν τίποτα
μα μασώ τα ξεροκόμματα και γνωρίζω
σε κάθε άρνησή πως θα έχω την απόρριψη
ή την ανύψωση ότι κανείς νομίζει
τόσο χώμα πεταμένο στη ψυχή μα τρέχει ακόμα
να βρει το μαχαίρι της αθανασίας
Μα θα 'ρθει άνοιξη ξανά κάπου ακούω αναπνέει
θα έχει τη φωτιά στα χέρια της
θα 'ρθει άνοιξη τα χρώματα να μοιράσει
σε αυτούς που δίψασαν για την ελευθερία
το σκοτάδι που καίγεται ας το ονομάσουμε θεό
Δεν μπορώ να θυμηθώ πόσα φίδια ήρθαν να μου πουν
προσκυνάς για να ζήσεις μέχρι να πεθάνεις
ή πεθαίνεις σαν ένοχος
Δεν με νοιάζει που φυσάει απόψε πόσα φίδια θα 'ρθουν να με βρουν
δεν με νοιάζει που η νύχτα περπατάει σαν γάτα στα κεραμίδια
δεν με νοιάζει το κορμί που διψά
η ψυχή βρήκε παράθυρο το φόβο πέρασε
τα δέντρα που φύτρωσαν στο νησί αθανασία να δει
Το σκοτάδι που καίγεται μια φορά να το ζήσει

καλοκαίρι '15: Αυτός ο χορός να γίνει μες το φως

Η Άννα έγινε παντοπωλείο
Πουλάει το κορμί της να φύγει η μοναξιά
Αφού τα πάντα έχει χάσει στη ζωής της
Μοιράζεται τον πόνο με άλλους μια βραδιά

Γενάρη η Άννα ψήφισε αριστερά
Η μάγισσα η δεξιά να φύγει
Στους δρόμους ήθελε να περπατήσει πριν γεράσει
Είχαν ανθίσει τα λουλούδια στην καρδιά που είχε ξεχάσει

Το καλοκαίρι η Άννα ψήφισε όχι στη βροχή
Ήρθε επιτέλους ο καιρός για να σωθεί ο ήλιος
Λίγο καρδιά και ο θεός θα βοηθούσαν
Αυτός ο χορός να γίνει μες το φως

Η Άννα έγινε παντοπωλείο
Πουλάει το κορμί της να φύγει η μοναξιά
Αφού τα πάντα έχει χάσει στη ζωής της
Μοιράζεται τον πόνο με άλλους μια βραδιά

Μα το όχι έγινε παράδοση άνευ όρων
Εμείς να ήμαστε καλά
Η Άννα πήγε στον καταυλισμό σαν πρόσφυγας
Εσείς χρωστάς της είπανε τα δανεικά

Έτρεξε ως τη θάλασσα το μίσος πριν τη φτάσει
Εκεί την είδα και μετά στο δρόμο, απέναντι στο νόμο
Χάθηκε ο καιρός για να σωθεί ο ήλιος
Αυτός ο χορός να γίνει μες το φως

δεν ήθελα ποτέ να μεγαλώσω

Πήρα μια άδεια απ' τη δουλειά
Μα που να πάω
Έχω τα μάτια μου κλειστά
Τα όνειρά μου φεύγουν και πονάω

Πλήρωσα τους λογαριασμούς έχω ξεμείνει
Από λεφτά, από αγάπη και φιλία
Κι αν έμαθα ο έρωτας το φόβο απλά τον φτύνει
Μονάχα φοβισμένους βλέπω στη δουλειά

Τρίτο μνημόνιο η αγάπη με παράτησε
Βγήκε στο δρόμο και ο άνεμος την κράτησε
Τρίτο μνημόνιο ο καθρέπτης σπάει σήμερα
Τη δική μου την ψυχή να τη δεις, την αληθινή

Πλήρωσα τους λογαριασμούς κι όμως χρωστάω
Σε δανειστές, σε αυτό το σώμα που πετάω
Τι χάλι ετούτο να έχω ξένες ενοχές
Δεν ήθελα ποτέ να μεγαλώσω

μια άσπρη σβησμένη γραμμή

Μου λένε πια μεγάλωσες κάτσε σε μια άκρη
Αυτή η κρίση έχει τα δόντια κοφτερά
Η μόνη λύση να τα καταφέρεις μια ακόμα φορά
Είναι να θάψεις την ψυχή σου μες το χώμα

Όμως μου είναι αδύνατο να αποφασίσω
Πως θα πεθάνω λίγο-λίγο ζωντανός
Και μόνο στάχτη πίσω μου θα αφήσω
Για να μη βρίσκει ο γιός μου λίγο φως

Μια άσπρη σβησμένη γραμμή η ζωή σου
Τα μάτια σου άδεια κομπάρσος σωστός
Μυρμήγκι στο χώμα μια μέρα ακόμα
Δουλεύεις σε φτύνουν φταίει η βροχή

Αργά πια το κατάλαβα αγάπη αν ζητάω
Όλα μου έρχονται στραβά
Καίγονται όνειρα που τα γνωρίζω
Μονάχος κοιτάζω τον ήλιο που ξυπνά

Όμως κι αν έμαθα τι πρέπει πια να κάνω
Πως είναι απαραίτητο μακριά απ' τη φωτιά να μένω
Εγώ αποφάσισα πως είμαι πιο καλά
Εκεί που η ψυχή δεν πέφτει

τασάκι

Μόνο στη θάλασσα ο φόβος με αφήνει
Μα όταν φεύγω κολυμπάει στη ψυχή
Μέσα στον άνεμο κάποιος θεός που πίνει
Μάλλον θα σβήνει τη δική μου τη φωνή

Σταμάτησα να σκέφτομαι η ώρα να περάσει
Θα έρθει μια αγάπη μου παλιά για να με βρει
Κάποια που άφησε τα νύχια στην καρδιά μου
Το άρωμά της που μυρίζω στη βροχή

Είμαι το τασάκι της καμένης αγάπης
Το μαξιλάρι της σπασμένης καρδιάς
Αυτός που μια γυναίκα θυμάται όταν σπάει
Το όνειρο που έχτισε με την ευχή της μαμάς

Όταν ακούω μια πόρτα να χτυπάει
Μάλλον θα είναι ένα χθες που έχει χαθεί
Κάποια που άφησε τα νύχια στην καρδιά μου
Το άρωμά της που μυρίζω στη βροχή

χαρταετός στη βροχή

Θυμάσαι που σου έλεγα μια μέρα
Θα κρύψω την ψυχή σου απ' τη σφαίρα
Αν κάνεις τον καθρέπτη σου πιο πέρα
Θα νιώσεις η μοναδική

Απλά μου έλεγες σταμάτα
Μέσα στη λάσπη ζεις περπάτα
Φέρνουν τους νόμους μάγων δώρα
Χαρταετό σε βλέπω να πετάς στη βροχή

Εγώ επέμενα μια νύχτα
θα κρύψω την ψυχή από το χρόνο κλέφτη
Μια νύχτα που το φως βροχή θα πέφτει
Θα νιώσεις η μοναδική

Πήρες φωτιά, ποιοι μάγοι τώρα
Άρχισες πάλι να χαμογελάς
Κοίτα που έμαθες στην άγρια μπόρα
Πως φόβος υπάρχει μόνο αν δεν αγαπάς

Εγώ σου έλεγα σταμάτα
Να κλαις που χάνεται η «Αμερική»
Μην αδειάσει η Μύκονος και φανερώσει
Την άμμο που υπάρχει μες τη ψυχή

κάποτε θα 'ρθει η στιγμή που θα χαθείς στη πλήξη

Μες το καράβι φοβόμουνα πολύ
Η πόλη με πλησίαζε και πώς θα πολεμούσα
Άλλοτε ήθελα να πέσω να πνιγώ
Άλλοτε πίστευα το φόβο θα νικούσα

Είχα ξεχάσει τη ψυχή σε ένα νησί
Σαν το κερί το σώμα μου κινδύνευε να λιώσει
Μονάχος έπινα γινόμουν ναυαγός
Αφού μακριά την άφησα και ποιος θα τη γλυτώσει

Μες το ποτήρι μου σε είδα να γελάς
Στο τελευταίο μου τραγούδι να χορεύεις
Μη με προδώσεις άκουγα να λες ψιθυριστά
Το σώμα μου σταμάτα να παιδεύεις

Πόσο πονούσα εκείνες τις στιγμές
Το θάνατο στα χέρια μου κρατούσα
Τα μάτια μου τα έκλεινα κανένας μη τα δει
Μέσα στη νύχτα σαν τυφλός παραπατούσα

Ερχόσουν στον ύπνο μου γδυνόσουν αργά
Αγγελικά με χάιδευες ιδρώτας να με πνίξει
Αν με προδώσεις άκουγα να λες ψιθυριστά
Κάποτε θα 'ρθει η στιγμή που θα χαθείς στη πλήξη

παλιές αμαρτίες

Βρεγμένα βλέπω τα όνειρά μου στις πλατείες
Μαζί τα παίρνω και με μπίρες τα μεθώ
Ξυπνάω τις παλιές μου αμαρτίες
Μαζί τις παίρνω και στους δρόμους περπατώ

Πολύ ζωή η νύχτα αυτή μου παίρνει
Πέφτει η ψυχή μου μόλις τρέχει και χτυπά
Ότι πουλιέται θέλουν να πουλήσουν
Μα εγώ την πήρα τη ζωή στα σοβαρά

Παράτησα τα μάτια σου στη σκόνη
Μες τη Λαμία να δηλώνω ναυαγός
Γυρίζω πίσω το ρολόι
Γράφω τραγούδια που δραπέτευσε το φως

Πολλές φωνές θα ήθελα να αφήσω
Μέσα στη θάλασσα να πλέουν μες το φως
Ο γιος μου λέει να τολμήσω
Μόνο οι ρουφιάνοι σιωπούν έτσι κι αλλιώς

η αγάπη ξυπόλυτη κλαίει

Είχα πάρει πριόνι είχα κόψει τις ρίζες
Παρελθόν δεν υπήρχε μοναχά χίλιες πρίζες
Έτρεχα διψασμένος αφηφώντας τον πόνο
Πίστευα τα λεφτά μεγαλώνουν το δρόμο

Μα περνούσε ο καιρός και τα μάτια μου άδειασαν
Είχε φύγει το φως είχα μείνει μισός

Στα φανάρια του δρόμου το άρωμά σου με παίρνει
Με τυφλώνει τα μάτια ο άνεμός σου με δέρνει
Γιατί να συμβαίνει αυτό η καρδιά σε μια θάλασσα πλέει
Έχει σβήσει η φωνή η αγάπη ξυπόλυτη κλαίει

Φρένο και σε κοιτώ μεγαλώνω τον πόνο
Γιατί να συμβαίνει αυτό πάλι θα χάσω το δρόμο
Γιατί να συμβαίνει αυτό τώρα που ο άνεμος καίει
Έχει αδειάσει η ψυχή η αγάπη ξυπόλυτη κλαίει

θα προσέχω να είμαι καλά

Πόσο με πείραξε τι να σου πω
Που πήρες τον ήλιο
Κι έγινα δέντρο σε ένα στενό
Και πέτρα σε λίγο

Οι μέρες αγρεύουν πετάνε καρφιά
Η καρδιά μου κρυώνει
Μέσα στην άμμο να κρύψεις καλά
Το κορμί μου που λιώνει

Τη νύχτα θυμάμαι να δίνω φιλιά
Στον αέρα που καίει
Αν κλαις θα προσέχω να είμαι καλά
Η αγάπη μου φταίει

Έφυγε ο Σεπτέμβρης θα 'ρθουν οι βροχές
Μοναξιά θα δροσίσει
Μα κατά βάθος γνωρίζω καλά
Το αστέρι έχει σβήσει

ένα χαμόγελο σαν το φεγγάρι

Ζητούσες το φεγγάρι να το δεις από κοντά
Σε ένα καφέ της γειτονιάς
Μα έβρεχε κι άρχισες να κλαις
Να λες πως καίει ένα φιλί

Σηκώθηκα να φύγω από εκεί μου έπιασες το χέρι
Αγάπη μου περίμενα πολύ να φέρεις το μαχαίρι
Να με χτυπήσεις μια φορά το σώμα να τελειώσει
Βλέπω ένα σύννεφο καλό, πολύ φωτιά

Στη θάλασσα σε βρήκανε το πρωί
Ένα χαμόγελο σαν το φεγγάρι
Δραπέτευσες κι έφτασες στο φως
Δεν ξέρω πως μα θα υπάρχει

Κατόπιν έμαθα πως είχες τρελαθεί
Απ' την πολύ δουλειά στη Γερμανία
Κι άλλοτε νόμιζες πως ήσουν πουλί
Άλλοτε αυτοκίνητο που χάλασε η μπαταρία

Σε κυνηγούσαν σαν σκυλί οι ηθικοί
Αυτοί που διάλεξαν να μείνουν πάντα σκλάβοι
Οι γάτες σε αγάπησαν πολύ κάτι θα είχαν καταλάβει

η θάλασσα που αγάπησα έγινε μάλλον κήπος

Δύο χιλιόμετρα έκανα να βρω το μονοπάτι
Να δω τα κύματα από κοντά
Η θάλασσα που αγάπησα έγινε μάλλον κήπος
Φράχτες την έκλεισαν στη μοναξιά

Το δάσος μου έπιασε φωτιά του έκλεισα τα μάτια
Μόλις θα γίνει παρελθόν θα του επιτεθούν
Λύσεις υπάρχουνε πολλές να σπάσει σε κομμάτια
Πρόθυμοι πάντοτε πολίτευτές λύση θα βρουν

Έτσι τα χρόνια πέρασαν και φύτρωσε μια πόλη
Δίχως τα δέντρα, δίχως τα πουλιά
Να ακούω τώρα προσευχές για αγώνα πάμε όλοι
Τα όμορφα μου όνειρα τα κάνανε χαρτιά

Μα αν θες να βγεις απ' όλα αυτά σκέψου απλά μια μέρα
Πως μεγαλώνουν τα παιδιά σε αυτή την ερημιά
Κλέψε δυο ώρες νύχτα μεγάλωσε τα μάτια
Άσε μονάχο το σκοτάδι στη φωλιά

μη μου μιλάς για αηδόνια που κλαίνε

Κοίτα τα χρόνια πως φεύγουν
Και το χειμώνα τις άδειας ψυχής
Μη μου μιλάς για αηδόνια που κλαίνε
Η αγάπη κοιμήθηκε απόψε νωρίς

Θέλω ένα κήπο να φτιάξω
Που όταν διψάς θα ζητάς να τον δεις
Μέσα φωτιά θα πετάξω
Όταν κρυώνεις να ζεσταθείς

Μη μου μιλάς για αηδόνια που κλαίνε
Μη μου μιλάς χαμένες βραδιές
Κοίτα με μόνο στα μάτια και πες μου
Για τις μικρές του κορμιού προσευχές

Θέλω μια λίμνη να φτιάξω
Που όταν θα μπεις την ψυχή σου να δεις
Γύρω αηδόνια να λένε
Η αγάπη κοιμήθηκε απόψε και πάλι νωρίς

αγία του Αυγούστου

Πόσο μικρός θα ήτανε ο δρόμος
Μια έρημος με άγριους νόμους
Μισός αν περπατούσα στα λιβάδια του θεού
Φυσάει ο Αύγουστος άγρια τα κύματα
Αθάνατος έρωτας εχθρός του σκοταδιού

Αγία του Αυγούστου γυμνή μου αλήθεια
Είπες θα έρθεις αύριο αργά
Να είμαι εκεί στο ίδιο μέρος μια ακόμη φορά
Μέσα στα φώτα να σε αγκαλιάσω

Πόσο μικρός θα ήτανε ο δρόμος
Αν έλεγα μόνο το ναι στο δυνατό
Αν δεν μπορούσα να αγαπήσω τον αέρα
Άμα φοβόμουν τη βροχή
Τα μάτια μου αν γέμιζα με θάλασσα

Αγία του Αυγούστου μικρό μου λιμάνι
Περιμένω απόψε το καράβι να 'ρθεί
Τη φωνή να μου φέρει στο κορμί ένα χάδι
Κι αυτό το καλοκαίρι να νοιώσω σαν παιδί

Άγρια τα κύματα φυσάει ο Αύγουστος
Τα μάτια μου γέμισαν αστέρια
Τι αμαρτία όμως τα όμορφα αστέρια
Να σβήνουν απ' τα μάτια μου σαν φεύγει το φιλί
Αγία του Αυγούστου
Εχθρός για πάντα του θανάτου ο έρωτας
Αυτό μη το ξεχάσεις

Ναύπλιο

Έτρεχε ο δρόμος είχα μείνει μόνος
Νόμοι κι άλλοι νόμοι για τη μοναξιά
Πάρε το κορμί μου σήκωσε τη ψυχή μου
Μάτια κουρασμένα με σκόνη η καρδιά

Έφτασα στο Ναύπλιο που λάτρεψες με πάθος
Έπιασα για σένα μια πρόχειρη φωλιά
Σου ζήτησα να έρθεις μα είπες είναι λάθος
Που θέλω να φιλήσω τα μάτια σου ξανά

Τι αμαρτία όταν τρέμεις τη βροχή
Λουλούδια πλαστικά όταν έχεις στα μπαλκόνια
Ο ήλιος μη φωνάξει τα αηδόνια
Πως να μιλήσω τι να σου εξηγήσω
Αφού έχεις μάθει να πεθαίνεις στα ποτά
Αφού είσαι καλά στην ηλεκτρονική ζωή σου
Ήρθε πρωί και θέλω μόνος μες το Ναύπλιο να δακρύσω

Τι να σου πω να καταλάβεις δεν μπορείς
Γεννάς ζωή που δεν μπορείς πλέον να δεις που πάει
Αφού έχεις μάθει την αγάπη να πονάει
Πως να μιλήσω τι να σου εξηγήσω

Φύσησε ο αέρας έβγαλε φωνή
Η θάλασσα μου μύριζε το σώμα σου ας φύγω
Ζήτησα ένατσιγάρο με εσένα στη βροχή
Αγάπη μου φοβήθηκες το αίμα σου μη γίνω

άσπρη θάλασσα

Μόλις γεμίσει το φεγγάρι την καρδιά
Γιορτάζουνε οι φίλοι μου οι μόνοι
Χτυπάνε αλλόκοτα στον άνεμο φτερά
Για να περάσει η αγάπη απ' τη σκόνη

Μέσα στα μάτια μου μια άγρια φωτιά
Που ελευθερώνεται ο χρόνος πριν με βρίσει
Εξαφανίζονται οι πέτρες πριν τις δεις
Μόνο ο έρωτας εδώ μπορεί να ζήσει

Αν ξημερώσει δεν αντέχω να χαθείς
Μείνε μαζί μου το φεγγάρι δεν θα σβήσει
Την άγρια δύση της ασήμαντης ζωής
Μόνο ο έρωτας μπορεί να τη νικήσει

Μόλις τρυπήσει τη ψυχή η μοναξιά
Και με αφήσει ένα άχρηστο καράβι
Κάποια αστέρι που κοιτάει από ψηλά
Την άσπρη θάλασσα θα στείλει να με πάρει

ένα μεγάλο δέντρο για σκιά

Βγήκα να ψάξω το θεό μα βρήκα μόνο ανθρώπους
Αγίους κατασκεύαζαν με χίλιους δύο τρόπους
Τι μας κοιτάς μου φώναξαν σχεδιάζουμε το μέλλον
Τα χρόνια αυτά γεννήσανε τους δυνατούς

Βγήκα να δω τη θάλασσα μα βρήκα μόνο βράχους
Μεταλλαγμένα βατράχια, κάκτους
Κάτω απ' τον έναστρο ουρανό είδα ανθρώπους αριθμούς
Μετρούσανε νομίσματα τις μέρες του θανάτου

Αυτή δεν είναι η θάλασσα
Που περπατάει το βλέμμα στα νερά
Αυτή δεν είναι θάλασσα
Δεν είναι η θάλασσα της ελευθερίας
Που ο ήλιος μεγαλώνει την καρδιά

Βγήκα να ψάξω υλικά, αγάπη, δρόμο, πάθος
Ένα μεγάλο δέντρο για σκιά
Μα όταν σε συνάντησα στο δρόμο ήμουν μόνος
Απέναντί μου ήτανε η ερημιά

χωρίς αιώνια σχέδια

Είπες να βρούμε ένα νησί, καρδιά, κορμί κι αλήθεια
Στο περιβόλι της ψυχής βρισιά είναι η συνήθεια
Είναι φορές που νοσταλγώ γυμνή κάτω απ' τα αστέρια
Με ένα κρασί να σε κοιτώ χωρίς αιώνια σχέδια

Είπες να πάμε μακριά, μακριά απ' τη συνήθεια
Το καλοκαίρι έχε φωτιά μιλάει το φως αλήθεια
Είναι καιρός το φως αυτό να ψάξουμε να βρούμε
Πριν γίνουμε ανταλλακτικά ψυχή μου και χαθούμε

Βρήκα μια θάλασσα μικρή μια θάλασσα γαλάζια
Ένα νησί στο πουθενά που ο ήλιος κάνει νάζια
Κανείς εκεί δεν ξενυχτά μόνο οι ερωτευμένοι
Σβήνουν τα αστέρια το πρωί μα η ψυχή τους μένει

Φεύγει η άνοιξη μακριά μυρίζει καλοκαίρι
Βλέπεις τη θάλασσα κοντά και με τραβάς το χέρι
Θέλεις να μπούμε στο νερό αμέσως να βραχούμε
Τα κύματα να έρθουνε τα όνειρα να βγούνε

μα εγώ μιλάω για ουρανό

Μεγάλες νύχτες αιώνια ψέματα
Μα εγώ μιλάω για ουρανό
Μια ακόμη φορά άγνωστα τέρατα
Με περιμένουν για φαγητό

Τα μάτια μου γέμισα όμορφα ψέματα
Θόρυβο γέμισα χρυσός ο σταυρός
Μια ακόμη φορά στα φώτα ξεδίπασα
Άγιος ο έρωτας μοναδικός

Μέσα στον έρωτα το σώμα φλέγεται
Διψά η ψυχή μου για το θεό
Μια ακόμη φορά άγιε μου έρωτα
Πες μου πως θα έρθεις πάλι εδώ

αυτό δεν είναι καλοκαίρι

Βραδιάζει μα ο βοριάς δεν με γνωρίζει
Έχουν ασπρίσει μες το νότο τα μαλλιά
Ο χρόνος ξέρω δεν γυρίζει
Στα χρόνια μου τα παιδικά

Λένε πως ήρθε καλοκαίρι
Το ψάχνω στη ψυχή σου να το βρω
Ρωτάω με αγωνία τα αστέρια
Τι έμεινε για να σωθώ

Αυτό δεν είναι καλοκαίρι
Αυτό δεν είναι φως αληθινό
Σκιά στον Όλυμπο όταν πέφτει
Χάνεται κάτι ελληνικό

Πίσω απ' τα φώτα κρύβεται η αλήθεια
Πίσω απ' τις σφαίρες κρύβονται λαοί
Ζωή μου χάνεσαι σε τούτη την αγρύπνια
Ο ερωτάς μου μπήκε μόνος φυλακή

γιατί η αγάπη έχει ακόμα φως

Κρατάω το γέλιο στο σκοτάδι
Μέσα στο φόβο της αναμονής
Πολιτικοί σε ψεύτικο εικονοστάσι
Με έχουν κάνει το σκυλάκι της ζωής

Ξεχνάω τα λόγια που μου είπες
Πως στην ψυχή σου έχει ανάψει ένα κερί
Είσαι παιδί μες το σκοτάδι που το πνίγουν
Φόροι και νόμοι δεσμοφύλακες πολλοί

Θα φύγω μόλις έρθει καλοκαίρι
Μες την ψυχή μου να περάσει λίγο φως
Από το φόβο μες τον ήλιο σου θα πέσω
Γιατί η αγάπη έχει ακόμα λίγο φως

Κρατάω μια πέτρα κάθε βράδυ
Μέσα στον ύπνο μου το φόβο να αρνηθώ
Χάνεται η αγάπη δεν μοιράζεται σε δόσεις
Αν πέσω πέφτω μια για πάντα στο κενό

παλιά φοβόμουν το άγριο φως

Παλιά φοβόμουν τα φιλιιά
Μετά πολύ τα αγάπησα
Η θάλασσα η μάγισσα με αγκάλιασε
Στου Αιγαίου τα νησιιά

Έπιασε βροχή δεν ξέρω που να πάω
Τείχη με νόμους άψυχος λαός
Δεν ξέρω που να πάω να μεγαλώσει ο ουρανός
Τα μάτια μου να δούνε καλοκαίρι

Παλιά φοβόμουν το άγριο φως
Μετά πολύ το αγάπησα
Δεν ξέρω πως μα όταν σε κράτησα
Τα μεγαλύτερα ταξίδια μου
Τα έκανα με τα δικά σου μάτια

Πυκνό σκοτάδι μεσημέρι
Που πήγες έρωτά μου ξέχασα το φως
Ποιος θα μου πει καρδιά μου που να πάω
Η θάλασσα όλο ψέματα μου λέει

Παλιά φοβόμουν τη φωτιά
Τώρα κι αυτήν αγάπησα
Με βοηθάει ο βοριάς σαν τη ξυπνά
Να σε αναπνέω

κάποια φορά θα θυμηθείς πως ήσουνα γυναίκα

Το φεγγάρι περπατούσε στη θάλασσα
Στα νερά της μπορούσα να δω καθαρά
Τη ψυχή μου γυμνή να χορεύει
Ήτανε νύχτα που η πόλη έφευγε μακριά

Πέρασα δρόμους με λάσπη
Ψάχνοντας της αγάπης τη σκόνη
Μα όταν μιλάω, εσύ μην ακούς τη βροχή
Μην ακούς το τραγούδι του δρόμου

Κάποια φορά θα θυμηθείς πως ήσουνα γυναίκα
Που κυνηγούσες τη φωτιά πριν κοιμηθείς
Κάποια φορά θα θυμηθείς τι είναι να ζεσταίνατε το αίμα
Τα μάτια να έχεις στη καρδιά σου για να ζεις

Άφησα δρόμο να δεις όταν θα έχεις ξυπνήσει
Στη γιορτή μου να μπεις έχεις αργήσει
Ο κόσμος δεν αλλάζει, ούτε αλλάζω
Ήτανε νύχτα που η πόλη έφευγε μακριά
Ήταν ωραία νύχτα

πλατεία Λαού

Εδώ που μένω εγώ
Περνάει το τρένο απ' τα βουνά
Το κυνηγούν σκυλιά τις νύχτες
Εδώ που μένω εγώ
Γυναίκα λένε τη φωτιά
Μπόμπες ποτά τα μάτια της αλήθειες

Εδώ που μένω εγώ
Τι περιμένεις να σου πω
Οι ήρωες κοιμήθηκαν στις στάχτες του αιώνα
Εδώ που μένω εγώ
Μαθαίνω να μιλάω με σιωπή
Του Άρη η φωτιά δεν καίει στα σαλόνια

Οι δρόμοι γέμισαν για την παρέλαση νωρίς
Με κινητά τηλέφωνα που συνοδεύανε παιδιά
Το μέλλον έψαχναν με μάτια κλειστά
Δήμαρχοι, ιερείς και κρατικοί και απορούσαν πως
Αρπάζει με φωτιά το αίμα
Αν πολεμάς για την ελευθερία

Εδώ που μένω εγώ
Περνάει μες τα μάτια η βροχή τα πλένει ή τα καίει
Με κυνηγάει η θάλασσα ο άνεμος μου φταίει
Εδώ που μένω εγώ
Ο Διάκος μες τα παγωμένα φώτα κλαίει
Για τις ψυχές που παραδόθηκαν στο αίμα

θα κυνηγάω φωτιές

Μιλάς δυνατά με φωνές της οθόνης
Νομίζεις μπορώ έτσι να ζω
Εγώ που μεγάλωσα κοντά στο ποτάμι
Θέλεις την άμμο να βλέπω νερό

Θέλεις να ανοίξω την πόρτα στους ίσως
Θέλεις να βλέπω το άγριο καλό
Το μέλλον να βλέπω στη σκιά της οθόνης
Ακόμη καλύτερα να αγοράζουν θεό

Θα κυνηγάω φωτιές έλα μαζί μου αν θες
Είναι όμορφα να χάνεις για ότι πίστεψες, για ότι αγαπάς
Είναι όμορφο να ξέρεις πως υπάρχει δρόμος
Που θα μεγαλώσουν τα μάτια της καρδιάς

Θέλεις τον ήλιο να βγάλω
Απ' την ψυχή για να σωθώ
Του δάσους τα μάτια με κραυγές να τα κάψω
Λόγω εποχής να μεταλλαχτώ

Μα εγώ μεγάλωσα κοντά στο ποτάμι
Αν ήταν λάθος δεν φταίω εγώ
Φταίνε τα αστέρια φταίει ο ήλιος
Φταίω ο άνεμος ας το παραδεχτώ

γιατί τα όνειρα κοιμούνται το πρωί

Ξύπναγε πρωί η Πατησίων
Μάζευε τα σιδερένια τα σκυλιά
Έτρεχα κι εγώ με λεωφορεία
Να πάω νυσταγμένος στη δουλειά

Τα χρόνια πέρασαν κι ακόμα τρέχω
Χωρίς να φτάνω στον προορισμό
Είδα με μιας χωριά να πέφτουν
Λίμνες να γίνονται για τον πολιτισμό

Μόλις το καράβι απ' το φάρο θα περάσει
Θα δει γαλάζια φώτα στην ακτή
Είναι τα μάτια μου που καίνε το σκοτάδι
Γιατί τα όνειρα κοιμούνται το πρωί

Όμως κρατήθηκα στα μάτια σου μια μέρα
Το σώμα μου τραντάχτηκε μεγάλη η φυλακή
Εκεί που δεν περίμενα με χτύπησε μια πέτρα
Νομίζω πάλι έγινα παιδί

Αύγουστος κι αγάπησα το κόκκινο φεγγάρι
Που περπατούσε στα μακριά σου τα μαλλιά
Όσα κι αν χρόνια πέρασαν το μόνο μου αλάτι
Είναι νομίζω τα φιλιά

ίσως κάποτε βρεις το δικό σου παράθυρο

Σπαρταρούσα σαν ψάρι
Η σιωπή άμμος που έκαιγε
Τα πράσινά μου μάτια
Είχαν πέσει στο χώμα σου

Μεθυσμένος γυρνούσα
Είχα χάσει το δρόμο μου
Πόναγε η καρδιά
Έμοιαζα άγρια μέλισσα

Μη μου εξηγείς γιατί
Στα λάθη έχεις φτάσει
Σε δρόμους βραδινούς
Τα αστέρια έχω σπάσει
Κάπου σε μια φωτιά
Η άμμος με έχει χάσει
Σταμάτησα να πίνω
Μη σου παραδοθώ

Κι ας έλεγε η γιαγιά
Φιλιά που έχουν σπάσει
Πάντα θα σε ματώνουν
Αφού έγιναν καρφιά

Δεν κοιμόμουν τις νύχτες
Τη φωνή σου περίμενα
Η σιωπή σου το μαχαίρι που έκοβε
Ίσως κάποτε βρεις το δικό σου παράθυρο

μέλισσα της νύχτας

Τρέχω να φύγω απ' τις μικρές ελευθερίες
Τα άδεια κόμματα, την άγρια ζωή
Με αγκαλιά να ξεδιψάσω
Μια μέλισσα της νύχτας στη βροχή

Έχουν χειμώνα οι παλιές μου οι σελίδες
Μεγάλους έρωτες που χτίσαν στο κορμί
Ένα ποτάμι η ψυχή μου μα εκείνοι
Μέχρι το θάνατο θα ζουν για το ψωμί

Φεύγει η θάλασσα μακριά τρέχει ο δρόμος
Τόσο μακριά που έχει αέρα η ψυχή
Κάπου πετάει να αφήσει τη φωνή μου
Μια αυταπάτη πως θα πέσει με βροχή

Βρίζει ο κόσμος μαζεμένος σε πλατείες
Θέλει να ζήσει από κοντά την εποχή
Τους αστυνόμους όταν δέρνουν
Τα δακρυγόνα όταν καίνε τη ψυχή

Κάποιοι για άνοιξη στο μέλλον να μιλάνε
Με μια μεγάλη πινακίδα αγωνιστή
Το παραμύθι όμως παλιώνει στο μπαλκόνι
Απ' την σκουριά που έχει περάσει στη ψυχή

πήλινος στρατιώτης

Έξω απ' το παράθυρο η θάλασσα
Μέσα στη ψυχή μου η αρμύρα
Μόνο της αγάπης είδα φύλλα
Άνεμος τα πήγαινε ψηλά

Τα πλοία έβλεπα στη Σαλονίκη
Έψαχνε δρόμο άγνωστο η έρμη η ψυχή
Μες τη Λαμία καρφωμένο το κορμί
Μια μέρα ακόμα που έχει φέξει

Πήρα την απόφαση το απόγευμα
Πήγα ως τη θάλασσα να κλάψω
Μα όταν έφτασα εκεί κατάλαβα
Πως ήθελα μονάχα να πετάξω

νυχτερινές πατρίδες

Χτυπάει μεσάνυχτα η καρδιά
Σβήνω το φως και βγαίνω
Να ξεχαστώ στη μουσική
Πουλί μου μόνο ξένο

Πήρα βαλίτσες και φιλιά
Να βρω την ευτυχία
Μα στην ομίχλη διάβασα
Πως είναι ουτοπία

Τον ήλιο τον παράτησα
Έξω απ' τη Σαλονίκη
Τα μάτια σου που ξέχασα
Τα έβαλα στο νοίκι

Με κυνηγάνε τα γατιά
Στην αγκαλιά τα έχω
Χτυπάει μεσάνυχτα η καρδιά
Μα εγώ καρδιά δεν έχω

Άγριος θεός μένει εδώ
Που με φωνάζει ξένο
Στα μάτια του έχει καρφιά
Το βλέπω μες το τρένο

Τη θάλασσα παράτησα
Σε κάτι Γερμανίδες
Τώρα τη βλέπω από μακριά
Νυχτερινές πατρίδες

Σε όλους τους εργάτες
Ένας αξύριστος θεός
Μοιράζει αυταπάτες
Μα αυτό που λέω μη το ακούς

δρόμοι της άμμου

Τρέχω ξανά πριν βγει το φεγγάρι
Η μέρα σιωπής τελειώνει καλά
Σφυρίζει ο άνεμος άγριο το κύμα
Το γέλιο του χειμώνα στην ερημιά

Αστέρια παγωμένα στη θάλασσα πέφτουν
Τα μάτια του φάρου κοιτούν τα νερά
Τα πόδια μου κάηκαν σε δρόμους της άμμου
Σε δρόμους του τίποτα που ήταν χαρτιά

Θέλω να μάθω η ψυχή σου αν καίει
Κάθε χειμώνας να φεύγει μακριά
Να βγεις ως την άνοιξη που ζουν οι ωραίοι
Γιατί απ' τα μάτια η αγάπη περνά

Πάω στο σπίτι σκαλίζω τα χρόνια
Η στάχτη τους κρύα σκόρπια παντού
Κυρίες βολεμένες μικρές απουσίες
Στα παντελόνια ενός άγριου θεού

Κοιτάω απ' το παράθυρο φυσάει ακόμα
Μια γάτα ανεβαίνει το γρατζουνά
Την βάζω στο σπίτι με νιαουρίζει
Τα μάτια της λένε είμαι τώρα καλά

Τα πόδια μου κάηκαν σε δρόμους της άμμου
Σε δρόμους του τίποτα που ήταν χαρτιά
Μεγάλωσα κι έπαθα σαν όλους τους άλλους
Μα εγώ δεν κατάφερα να ζω για λεφτά

ένα φιλί να φτύσεις

Σε είδα να γελάς σε είδα και να κλαις
Σε άκουσα να λες δεν βλέπω φως
Σε είδα να πετάς τα μάτια μου σε τοίχο
Μα άκουγα τον ήχο της αγάπης

Τα βράδια δεν κοιμόμουν το δρόμο απλά κοιτούσα
Μήπως φανείς μέσα στο φως
Φωτιά είχε το σώμα μου φωτιά και η ψυχή μου
Είχε χαλάσει τον αέρα ο καπνός

Πήγαινα μόνο στη δουλειά μα γύριζα χαμένος
Είχα αρρωστήσει απ' τον έρωτα βαριά
Άλλαξα τις συνήθειες μου στο αλκοόλ παγιδευμένος
Σε λίγους μήνες έμεινα σκιά

Έτσι περνούσε ο καιρός ώσπου ήρθες μια Δευτέρα
Θα παντρευτώ μου είπες ξαφνικά
Ότι περάσαμε μαζί ήταν πολύ ωραίο
Το μέλλον όμως πάει μακριά

Έτσι απλά συνήθισα της μοναξιάς τα χέρια
Που με κρατήσανε μακριά σου ευτυχώς
Γέμισα τις σελίδες μου με όμορφα αστέρια
Η άνοιξη να φτάσει προσεχώς

Μα η ζωή κατάφερε πάλι να με μπερδέψει
Όταν σε είδα από μπροστά μου να περνάς
Σχεδόν δεν σε αναγνώρισα ο χρόνος σε είχε σπάσει
Σε ζάλισε το μέλλον που πατάς

Σε είδα να γελάς σε είδα και να κλαις
Σε άκουσα να λες τι άγρια η στροφή
Σε είδα να ζητάς ένα φιλί να φτύσεις
Τώρα πια θα κατάλαβες τι είναι να πονάς

Περιεχόμενα

	σελ.
ματωμένο φεγγάρι	5
τη θάλασσα ζωγράφισα ξανά	6
κράτα με σφιχτά σου λέω	7
κάπου ακούω μια ανάσα δυνατά	8
Ειδομένη, τα μάτια γέμισαν χρώμα	9
το χιόνι είχε πάρει φωτιά	10
μαύρο χρώμα	11
η αγάπη κολυμπάει πάντα στα βαθιά	12
κάποιες φορές που η πόλη κοιμάται	13
σαν μια συγγνώμη ταπεινή για κείνο το Σαράντα	14
άγωνα γραμμή	16
τη νύχτα πέφτει η ψυχή	17
η αποθήκη των θεών	18
πώς να περάσει η αγάπη το σκοτάδι	19
η αγάπη κοιμάται μα θα ξυπνήσει σε λίγο	20
μα εγώ στην αγάπη πιστεύω ακόμα	21
ο άρχοντας λύκος	22
αν πρέπει να έχεις την φωτιά για μάνα	23
χάρτινα αγάλματα	24
το φιλί του σκύλου	25
μεγάλωσα κι εγώ στα παραμύθια	26
το χιονισμένο παράθυρο	27
αγάπη λες	28
μια λάσπη μονάχα στο αίμα	29
τέλος πατρίδας μη μου λες	30
τα παπούτσια ενός ονείρου	31
μια πέτρα που ήθελα να φτύσω	32
μεγάλη ανατολή	33
φτωχό ταξίδι	34
μια αγκαλιά μπορεί να φέρει φως	35
ο αόρατος χαφιές	36
δεν θέλουν άνοιξη εδώ	37

τα ιερά κόκαλα των λύκων	38
κόκκινο μαύρο σώμα	39
ποτάμι που κυλάει ορμητικά	40
μοναξιά	41
είμαι αυτό που θέλουν οι άλλοι	42
όπως έλεγε η γιαγιά πριν κοιμηθεί	43
όσο μακριά αν πάει η θάλασσα εκεί θα πάω	44
η αράχνη της Μακεδονίας	45
ο μάγος του ουρανού	46
οι αστυνόμοι της σκιάς	47
μαρμαρωμένος εραστής	48
φιλιά με πέτρες	49
έλα ουρανό εδώ κοντά μου	50
η σκιά του Ιούδα	51
ο δρόμος της βροχής	52
αλήτισσα θάλασσα	53
η δραχμή της μοναξιάς	54
έλα αν μπορείς κι εσύ	55
το σκοτάδι που καίγεται ας το ονομάσουμε θεό	56
καλοκαίρι '15: Αυτός ο χορός να γίνει μες το φως	57
δεν ήθελα ποτέ να μεγαλώσω	58
μια άσπρη σβησμένη γραμμή	59
τασάκι	60
χαρταετός στη βροχή	61
κάποτε θα 'ρθει η στιγμή που θα χαθείς στη πλήξη	62
παλιές αμαρτίες	63
η αγάπη ξυπόλυτη κλαίει	64
θα προσέχω να είμαι καλά	65
ένα χαμόγελο σαν το φεγγάρι	66
η θάλασσα που αγάπησα έγινε μάλλον κήπος	67
μη μου μιλάς για αηδόνια που κλαίνε	68
αγία του Αυγούστου	69
Ναύπλιο	70
άσπρη θάλασσα	71
ένα μεγάλο δέντρο για σκιά	72
χωρίς αιώνια σχέδια	73

μα εγώ μιλάω για ουρανό	74
αυτό δεν είναι καλοκαίρι	75
γιατί η αγάπη έχει ακόμα φως	76
παλιά φοβόμουν το άγριο φως	77
κάποια φορά θα θυμηθείς πως ήσουνα γυναίκα	78
πλατεία Λαού	79
θα κυνηγάω φωτιές	80
γιατί τα όνειρα κοιμούνται το πρωί	81
ίσως κάποτε βρεις το δικό σου παράθυρο	82
μέλισσα της νύχτας	83
πήλινος στρατιώτης	84
νυχτερινές πατρίδες	85
δρόμοι της άμμου	86
ένα φιλί να φτύσεις	87

Ο ΣΑΚΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ Γεννήθηκε το 1965 στον Άγιο Πέτρο του Κιλκίς. Το πεζογραφικό του έργο έχει διακριθεί ενώ έχουν δημοσιευτεί άρθρα του σε καθημερινές εφημερίδες. Ποιήματά του βρίσκονται σε ανθολογίες και το έργο του έχει αποσπάσει τιμητικές διακρίσεις. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος λογοτεχνικών ομάδων για ένα διαφορετικό βλέμμα. Είναι

μέλος της ΑΕΠΙ και μέλος σε κάθε προοδευτική καλλιτεχνική κίνηση. Οι ArreggiosMP το 2012 είναι οι πρώτοι που μελοποίησαν στίχους του σε μορφή demo video στο(youtube), ενώ η πρώτη του δισκογραφική παρουσία γίνεται στο τέλος του 2012 στο CD άλμπουμ : Από το Μηδέν, του Γιώργου Δημητριάδη.

Εργογραφία:

ΠΟΙΗΣΗ

1. ΣΑΝ ΘΕΑΤΕΣ (Αθήνα1988) 2. ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΡΝΗΣΗΣ (Σικυώνιος 1990) 3. ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗΣ (Άποψη1993) 4.Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΛΙΟΣ (Α΄ έκδοση Άποψη 2009, Β΄έκδοση 2014,το βιβλίο)5. ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΧΡΟΝΟΥ (Α΄έκδοση Άποψη 2013, Β΄έκδοση 24grammata.com 2014) 6.ΟΙ ΑΝΑΣΕΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ (Το βιβλίο 2014) 7. ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ (Το βιβλίο 2015)

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

1. ΥΠΑΚΟΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕΡΟΥΣ (Ταχυδρομική1989)- νουβέλα 2. Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ (Απόπειρα 1998)-διηγήματα3. Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΟΣ (Ιωλκός 1999)-διηγήματα 4. ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ (Ιωλκός 2001)-μυθιστόρημα.

Email: sakathanasiadis@gmail.com

ISBN: ISBN: 978-960-93-8650-0

νέο e-book

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς: 168